

บทนำ

‘จิงลิ้มแวมไพร์ที่คุณรู้จักไปซะ ผมไม่ใช่ผีดูดเลือดอย่างที่มนุษย์ต้องการให้เป็น’

ภาพของเด็กหนุ่มสามคนที่กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจตรงหน้า หลังจากมหาวิทยาลัยเซนต์เฮ็ดเวิร์ดส่งใบตอบรับพวกเขาเข้าเรียนกลับมา นั่นทำให้เพ็ญพัทธ์त्रीนึกไปถึงคำพูดนั้นขึ้นมาอีก แม้จะผ่านมานานกว่าสิบแปดปีแล้ว แต่เธอก็ยังจำคำพูดเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี

เพ็ญพัทธ์त्रीถอนใจ แล้วเหงานหน้ามองขึ้นไปยังท้องฟ้า...ราตรีอันมืดมิด ไร้ซึ่งแสงเดือนและประกายดาว

คืนนี้ช่างเหมือนคืนนั้นเสียเหลือเกิน...

ดวงตาหม่นมองทะลุผ่านม่านสีดําเข้าสู่วังวนแห่งความทรงจำอันมืดมน เธอจำได้ดีถึงคืนที่เปลี่ยนชีวิตของเธอ มันเป็นคืนที่ทำให้เธอรู้ว่า นับแต่ชายหนุ่มผู้เอ่ยประโยคนั้นได้ก้าวออกไปจากบ้านหลังนี้ ชีวิตของเธอก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว...

เสียงลมหวีดหวิวที่ตั้งอยู่ด้านนอกนั้น เป็นสัญญาณบอกให้เพ็ญพัทธ์ร์
ในวัยเบญจเพสรู้ว่า พายุกำลังจะมาแล้ว เธอจึงรีบปิดประตู เขย่งเท้าขึ้นไป
กลอนอย่างแน่นหนา จากนั้นจึงเดินไปปิดหน้าต่างซึ่งมีอยู่เกือบสิบบานรอบ
บ้าน แต่ลมที่กระโชกแรงนั้นก็ทำให้เกิดความยากลำบากไม่น้อยสำหรับ
ริ้วแขนเล็กๆ ของเธอกับหน้าต่างบานแรก

ขณะพยายามดึงบานหน้าต่างทั้งสองเข้ามา เสียงอสันนิบาตก็ดังขึ้นจน
เธอถึงกับสะดุ้ง ชะงักมองไปที่ผืนฟ้าราตรีด้วยความหวาดหวั่น ชั่วโมงที่นั้น
เธอเห็นลำแสงพาดผ่านจากท้องฟ้าเบื้องบนลงสู่พื้นดินไกลลิบ แสงสีขาวนั้น
ราวกับจะแบ่งโลกออกเป็นสองซีก ต้นไม้ใบหญ้าไหลลู่ไปตามแรงลม
ต้นตาลสูงที่เรียงแถวอยู่ใกล้บ้านโน้มเอียงลงราวกับกำลังโค้งคำนับจอมปีศาจ
พาให้ขนอ่อนตามลำแขนถึงกับลุกเกรียว รีบออกแรงดึงสุดกำลังจนสามารถ
ปิดหน้าต่างได้ ก่อนจะรีบไล่ปิดจนครบหมดทุกบาน

หากเสียงอื้ออึงก็ยังคงดังก้องอยู่ ประตูหน้าบ้านซึ่งเธอแน่ใจว่าปิด
สนิทแน่นดีแล้ว กลับถูกเปิดออกด้วยพลังของอะไรบางอย่าง บานประตู
กระแทกกับผนังไม้เสียงดังสนั่น

หัวใจของเธอกระตุกวบ นึกเสียอย่างเดียวว่า อาจเป็นคนร้าย

จับปล้นนั่นเอง ไฟฟ้าทุกดวงในบ้านก็ดับวูบลง ความมืดมิดจาก
ราตรีคืบคลานมาเยือน เธอไม่สามารถเห็นอะไรได้เลยแม้แต่มือของตัวเอง

เสียงครื้นครื้นของสายฟ้าดังขึ้นอีกครั้ง แสงวูบวาบที่สว่างวาบอยู่
นอกประตูทำให้เพ็ญพัทธ์ร์ถึงกับตะลึงกับภาพที่ได้เห็นเพียงแวบเดียวตรง
กรอบประตู...

เงาของใครบางคน

เพ็ญพัทธ์ร์นั่งงันไปชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจก้าวไปตามทางเดินอย่าง
รวดเร็ว ใช้สำนึกแห่งความเคยชินช่วยนำทางเธอไปยังจุดหมาย เมื่อดวงตา
เริ่มปรับสภาพได้บ้างแล้ว จึงสามารถรุดเดินไปได้อย่างรวดเร็ว แต่ไม่วายหยิบ
แจกันบนโต๊ะรับแขกไปด้วยเพื่อป้องกันตัวหากเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกครั้ง เกิดแสงวูบวาบทำให้เพ็ญพักตร์เห็นว่าเงาร่างนั้นยังคงยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ที่กรอบประตู ทรวงอกของเธอกระเพื่อมขึ้นลงด้วยความตื่นเต้น เธอยืนนิ่งมองเขาคนนั้นราวกับร่างกายถูกมนตร์สะกดของปีศาจเมดูซ่า

“ไม่ต้องกลัวนะเพนนี่...ผมเอง”

เสียงนั้นทำเอาดวงตาของเพ็ญพักตร์ถึงกับเบิกโพลง ริมนิปากเผยอเอ่ยชื่อของเขายกมาโดยอัตโนมัติ

“แบรด...นั่นคุณหรือคะ”

“ผมเอง” เขาย้ำ เสียงทุ้มทุ้มลึกนั้นยังคงมีเสน่ห์สำหรับเธออยู่เสมอ

ทันใดนั้นเองเทียนไขบนโต๊ะอาหารของเธอก็สว่างขึ้น เขาผายมือแล้วเอ่ยชื่อเชิญเธออย่างสุภาพ “ไปนั่งคุยกันที่โต๊ะดีไหม”

ร่างกายของเพ็ญพักตร์ราวกับถูกอะไรบางอย่างพาให้มาหลุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้างโต๊ะรับประทานอาหาร หญิงสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อพบว่าแบรดมานั่งรออยู่ก่อนแล้ว ทั้งๆ ที่เขาอยู่ไกลจากโต๊ะตัวนี้มากกว่าเธอหลายช่วงตัว แต่ที่ทำให้เธอตกใจยิ่งกว่า นั่นก็คือ...บนโต๊ะนั้นมีเด็กทารกน้อยสามคนถูกวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันว่างเปล่า

“นะ...นี่มันอะไรกันคะ” หญิงสาวเอ่ยถามลละล้าลละลัก มองไปหน้าคมสันได้รูปของเขาด้วยหัวใจไหวหวั่น

แบรดยกมือขึ้นเสยผมสีบลอนด์เปียกปอนของเขาแล้วถอนหายใจออกมา “ผมไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี”

เสียงฟ้าร้องทำให้เพ็ญพักตร์หันไปมองที่ประตู ข้างนอกฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนัก เธอตั้งใจว่าจะไปปิดประตูแล้วค่อยกลับมาถามไถ่เขาให้รู้เรื่อง หากลมวูบหนึ่งกลับทำความตั้งใจของเธอสำเร็จก่อนที่เธอจะขยับตัวลุกขึ้นเสียอีก

หญิงสาวหันกลับไปมองเขา ท่าทางของเขาว่าอุ่นใจ ซึ่งเธอเดาได้เลยว่า น่าจะเกี่ยวพันกับเด็กๆ สามคนนี้ไม่มากก็น้อย ความรู้สึกบางอย่างทำให้

เธอรู้สึกหัวใจขึ้นมา แต่หากมามัวอมพะนำกันอย่างนี้ ก็คงจะไม่รู้เรื่องกันพอดี จึงตัดสินใจถามออกไปตรงๆ

“เด็กสามคนนี้เป็นลูกของคุณหรือคะ”

ความเจียบปกคลุมอยู่ชั่วขณะ เพ็ญพัทธ์คิดว่า แม้แต่ฝนฟ้าภายนอกก็ดูสงบลงเสียด้วยซ้ำ แต่เมื่อศีรษะได้รูปสวดยของเขาผงกขึ้นลงเป็นเชิงตอบรับ หัวใจของเธอก็เหมือนถูกคีมเหล็กบีบจนแทบแหลกสลาย

“แล้วคุณพาพวกเขาไปที่ไหนคะ”

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว “ผมกำลังลำบาก”

“อย่างคุณหรือคะลำบาก”

เบรตพยักหน้าช้าๆ “แม่ของเด็กสามคนนี้ตายหมดแล้ว ไม่มีใครดูแลพวกเขา ผมเองก็ไม่สามารถทำหน้าที่นั้นได้ ด้วยความจำเป็นบางอย่าง ผมจึงนึกถึงคุณ”

น้ำตาของเพ็ญพัทธ์ร่วงพล้อย ไม่เคยนึกเลยว่าจะได้ยินอะไรที่เจ็บปวดหัวใจเช่นนี้มาก่อน

“คุณเข้ามาในชีวิตฉัน เข้ามาทำให้ฉันรัก...” หญิงสาวเอ่ยเสียงสั้น “แล้ววันหนึ่งคุณก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ฉันใช้เวลาตามหาคุณเป็นปี จนความหวังที่จะได้พบคุณมันจางหายไปจากหัวใจแล้ว แต่ตอนนี้คุณกลับโผล่มาแล้วบอกว่าฉันคือคนที่สมควรจะเป็นพี่เลี้ยงเด็กให้ลูกๆ ของคุณกับผู้หญิงคนอื่น ทำแบบนี้มันไม่ใจร้ายเกินไปหน่อยหรือคะ”

“ผมมีเหตุผลที่ต้องจากคุณไปนะ”

ดวงตาของเขาเศร้าสร้อย มือซีดเซียวเอื้อมมาจับมือของเธอ มันทำให้เธอรู้สึกสะท้านวูบราวกับกำลังจับก้อนน้ำแข็งอยู่อย่างไรร้อย่างนั้น

“คุณมีเหตุผลกับทุกสิ่ง แต่คุณไม่เคยบอกเหตุผลเหล่านั้นให้ฉันฟังเลย”

“ผมจำเป็น” เขาเอ่ยสวนขึ้นมามีมือทั้งเขย่ามือเธอเบาๆ “แต่ตอนนี้ผมพร้อมจะบอกทุกอย่างกับคุณ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณบอกฉันได้ไหมแบรด ทำไมคุณถึงทิ้งฉันไป”

“ผม...” เขาอ้าอึ้ง

แม้เธอจะนั่ง นั่งหลังตรงราวกับไม้บรรทัด ใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก หากดวงตากลับผลิตน้ำใสๆ ออกมามากมาย

“คุณรู้ไหมคะแบรด ตลอดสามปีที่ผ่านมา คำถามนี้มันคอยหลอกหลอนฉันอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยมีวันไหนเลย ที่ฉันไม่ถามตัวเองว่า ฉันทำผิดอะไร ทำไมคุณถึงต้องทิ้งฉันไปโดยไม่รู้ว่าลัคนิด ได้โปรดเถอะคะ ฉันอยากจะหลุดพ้นจากพันธนาการอันแสนจะอึดอัดนี้เสียที”

“ผมก็เจ็บปวดไม่แพ้คุณ ที่ต้องทำแบบนั้น แต่ผมไม่มีทางเลือก”

“ทำไมคะ” เธอตะคอกใส่เขาอย่างเหลืออด “เหตุผลของคุณคืออะไรกันแน่”

“ผมรักคุณไงล่ะ” แบรดบีบมือเธอแน่น สีหน้าของเขาเหมือนคนร้องไห้ แต่กลับไม่มีน้ำตาสักหยด

“ฉัน...ไม่เข้าใจ” เพ็ญพัทตร์เอ่ยเสียงแผ่วเบา เธอก้มศีรษะลงแล้วร้องไห้ฟูมฟายออกมา

ชายหนุ่มถอนหายใจ “ความรักสำหรับผมมันไม่เคยมีอยู่จริง แต่แล้ววันที่ผมพบคุณ ผมก็เริ่มรู้จักกับความรักเป็นครั้งแรก ผมปล่อยให้มันครอบงำผม ปล่อยให้ตัวเองมีความสุขไปกับความรักที่มีต่อคุณ จนกระทั่ง...”

แบรดนั่งเงียบไปจนใจของเพ็ญพัทตร์สั่นไหว เธอกัดฟันถามเขาไปอีกครั้ง “คุณพบคนอื่นหรือคะ”

“เปล่า” เขาส่ายหน้า “ผมไม่เคยรักใครนอกจากคุณ”

“แล้ว...” เธอผินหน้าไปทางเด็กทารกทั้งสาม

“พวกเขาทั้งสามคือตัวแทนของผมในอนาคต ดังนั้นผมจำเป็นต้องมีพวกเขา”

“คุณบอกว่ารักฉัน” เพ็ญพัทตร์หันไปมองเขา “แล้วทำไมถึงไม่เป็นฉัน

ล่ะคะ”

“เพราะผมไม่อยากให้คุณเป็นอย่างผม ไม่อยากให้คุณต้องทนทุกข์ทรมานเหมือนที่ผมกำลังประสบอยู่ ผมไม่ต้องการดึงคุณสู่ห้วงอวกาศที่ไม่มีวันหลุดพ้น”

“ถ้าฉันยินดีจะตกนรกหมกไหม้ไปกับคุณล่ะคะ” เธอถามเขาอย่างกล้าหาญ

“ไม่ ผมทำอย่างนั้นไม่ได้” แบริดปฏิบัติเสถียรเสียงแข็ง “คุณไม่มีทางรู้หรือกว่าสิ่งที่ผมเป็นอยู่มันสร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ผมแค่ไหน การทำให้คุณต้องกลายเป็นอย่างผม...นั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ผมอยากให้เป็น”

“คุณเป็นอะไรกันแน่” เธอถามเขาตรงๆ

แบริดนิ่งงันไปพักใหญ่ มีเพียงเสียงฝนที่กระหน่ำอยู่รอบๆ บ้านเท่านั้นที่ดูเหมือนเป็นสิ่งเดียวที่ตั้งอยู่ในขณะนี้ แม้แต่เด็กน้อยทั้งสามก็ยังไม่มีเสียงอ้อแอ้ออกมาเลยแม้แต่หน่อย

ในที่สุดเขาก็ถอนหายใจอีกครั้ง ดวงตาเศร้าของเขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ

เพ็ญพักตร์รู้สึกเหมือนโลกหมุนอยู่รอบตัวเธอ มีเพียงเธอกับเขาที่เป็นศูนย์กลางของจักรวาล อำนาจบางอย่างแผ่ออกมาจากตัวของเขา มันสั่งเธอว่า ทุกคำพูดที่จะหลุดออกจากปากเขาต่อไปนี้ คือสิ่งที่เธอต้องเชื่ออย่างไม่มีเงื่อนไข

“ผมเป็นแวมไพร์”

คำตอบของเขาสร้างความพรั่นพรึงให้เกิดขึ้นในหัวใจของเพ็ญพักตร์ไม่น้อย

“อย่ากลัวผม” เสียงของเขานุ่มนวลเหมือนต้องการปลอบโยนเธอจากความหวาดกลัวนั้น “จงลิ้มแวมไพร์ที่คุณรู้จักไปซะ ผมไม่ใช่ผีดูดเลือดอย่างที่มนุษย์ต้องการให้เป็น”

“ฉันไม่เข้าใจ”

แบรดหันไปจ้องมองเปลวไฟที่โอบล้อมไส้เทียนอยู่ เขาเอื้อมมือไป แล้ววางเอาไว้เหนือเล่มเทียน ให้เปลวไฟลนฝ่ามือของเขา แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เราไม่กลัวไฟ”

ไม่ทันขาดคำ มือของเขาก็ลุกเป็นไฟ ก่อนจะมอดดับลงโดยที่ผิวหนังของเขาไม่ได้รับความเสียหายเลยสักนิด เพ็ญพักตร์มองอย่างตะลึงงัน แบรดถอนมือกลับมาแล้วหายใจ มีลูกไฟดวงหนึ่งลักษณะคล้ายดวงอาทิตย์ผุดขึ้นมา

“เราไม่ได้กลัวแสงแดด” แบรดเอ่ยก่อนจะเก็บดวงอาทิตย์นั้นแล้วกลับมากุมมือเธออีกครั้ง “แต่สิ่งที่ทำให้มนุษย์คิดว่าเราเป็นศัตรูก็คือ เรากระหายเลือด และเราไม่ได้เป็นแวมไพร์พวกเดียวกับโลกใบนี้”

ชายหนุ่มจ้องมองเธอไม่วางตา เขาค่อยๆ เลื่อนใบหน้าที่ขีดข่วนเข้ามาใกล้ แต่จะหน้าผากของเขากับหน้าผากของเธออย่างแผ่วเบา วินาทีนั้นเอง เพ็ญพักตร์รู้สึกเหมือนโลกหมุนรอบตัวเร็วขึ้นราวกับตัวเองเป็นแกนกลาง ลูกข้าง และประวัติศาสตร์โลกกำลังหลั่งไหลเข้าสู่สมอง...ประวัติศาสตร์อีกช่วงหนึ่งซึ่งไม่เคยถูกบันทึกไว้ในโลกนี้

หลายล้านปีมาแล้ว ก่อนที่มนุษย์จะครองโลก เผ่าพันธุ์แรกที่ปกครองผืนพิภพนี้คือแวมไพร์ พวกมันมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ในปัจจุบัน แต่ไม่มีผิวหนัง นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตในช่วงเวลากลางวันได้ แวมไพร์เหล่านี้จึงออกล่าอาหารในเวลากลางคืน โดยใช้วิธีการกัดและแพร่เชื้อโรคให้แก่เหยื่อ เมื่อเหยื่อเน่าเปื่อยกลายเป็นซากศพ มันก็กัดกินอย่างอึดทนสำราญ ต่อเมื่อสัตว์ดิग्ดำบรรพ์เริ่มสูญพันธุ์เพราะแวมไพร์เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกมันจึงหันมากินกันเอง จนเกิดเป็นสงครามขึ้น

แวมไพร์แบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งจมอยู่ในวังวนของความหิวกระหาย เรียกว่าแวมไพร์อสุร แต่อีกฝ่ายหลุดพ้นออกมา และพัฒนาตัวเองจนมีผิวหนัง สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ทั้งกลางวันและกลางคืน

เรียกว่าแวมไพร์อารยะ

สงครามแวมไพร์ยืดเยื้อยาวนานกว่าศตวรรษ จนในที่สุดแวมไพร์อารยะก็สามารถปราบปรามแวมไพร์อสูรได้สำเร็จ พวกเขาถูกต้อนไปซ่อนตัวอยู่ในบริเวณหมู่เกาะสفالบาร์ในมหาสมุทรอาร์กติก ทางตอนเหนือของประเทศนอร์เวย์ในปัจจุบัน

หลังจากนั้นความสงบสุขอันกินเวลาอีกกว่าศตวรรษก็ทำให้แวมไพร์อารยะส่วนใหญ่เชื่อว่า แวมไพร์อสูรได้สูญสิ้นเผ่าพันธุ์ไปแล้ว พวกเขาเริ่มใช้ชีวิตอย่างสุขสบายจนหมดสิ้นพลังและเรี่ยวแรง พวกเขาละทิ้งทุกอย่างที่เคยเป็น แล้วเมื่อความกระหายเลือดหมดไป ร่างกายก็พัฒนาอารมณ์ความรู้สึกจนกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ที่เรียกกันว่า ‘มนุษย์’

แต่ก็ยังมีแวมไพร์อารยะอีกพวกหนึ่ง ซึ่งคิดว่าแวมไพร์อสูรยังไม่สิ้นไปจากโลก พวกเขายังคงปักหลักตามลี้ลับตามล่าเหล่าแวมไพร์ปีศาจอยู่ตลอดเวลา...

เพ็ญพักตร์หอบหายใจเอาอากาศเข้าสู่ปอดอย่างตะกละตะกลามราวกับเป็นคนที่ยิ่งพ้นจากการจมน้ำ โลกค่อยๆ หดหุบมนที่ละน้อย เธอค่อยๆ รวบรวมสติกลับคืนมา แล้วพบว่าแบรดกลับไปนั่งตัวตรงเหมือนเดิมแล้ว เขายื่นมือมาแตะแก้มของเธอเบาๆ

“ร่างกายของคุณคงรับได้แค่นี้” เขาลูบไล้ผิวเนียนอ่อนของเธออย่างทะนุถนอม พร้อมกับยื่นแก้วโกโก้ร้อนในมืออีกข้างมาให้ “ดื่มสักหน่อย อีกสักครู่คุณจะได้ตื่นเอง”

หญิงสาวหอบหายใจอีกพักใหญ่จึงจับเครื่องดื่ม หลังจากโกโก้ร้อนไหลผ่านลำคอจนถึงกระเพาะ เธอก็รู้สึกดีขึ้น แม้เธอจะสงสัยว่าเครื่องดื่มหวานหอมนี้มาอยู่ในมือของเขาตอนไหน แต่กลับเลิกสนใจที่จะรู้ไปในทันทีที่คิดได้ว่า มีเรื่องอื่นที่เธอควรจะมีมากกว่า

“ฉันยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่ามันเกี่ยวอะไรกับที่คุณหนีฉันไปเมื่อสามปีก่อน”

แบรดถอนหายใจอีกครั้ง “มีความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างมนุษย์และ
แวมไพร์อารยะ นั่นคือ...พวกเราเป็นอมตะ และเราสืบพันธุ์เหมือนมนุษย์
ต่างกันตรงที่ว่าเราจะต้องสืบพันธุ์เฉพาะกับแวมไพร์ด้วยกันเองเท่านั้น”

เพ็ญพักตร์เบิกตากว้าง “แม่ของเด็กพวกนั้นเป็นแวมไพร์หรือคะ”

“ใช่” เขาพยักหน้า “แต่ไม่ได้เป็นมาตั้งแต่กำเนิด พวกเขาถูกทำให้เป็น
โดย...ผม”

“คุณกัดพวกเธอหรือคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “การกัดเป็นขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น การทำให้มนุษย์
กลายเป็นแวมไพร์มีขั้นตอนมากกว่าที่คิด ไม่อย่างนั้นพวกเราคงสิ้นโลก
เพราะพวกอสูรมันออกหากินทุกคืน”

“คุณทำวิธีเหล่านั้นกับพวกเธอ”

“ถูกต้อง” แบรดพยักหน้า “ผมต้องการกำลังเสริม หลายร้อยปีมานี้
พรรคพวกของผมตายลงไปมาก แต่มนุษย์ที่กลายเป็นแวมไพร์ก็อ่อนแอ
เกินไป พวกเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นแวมไพร์ ผมจึงต้องสร้างแวมไพร์
สายพันธุ์ใหม่ขึ้นมา ผู้หญิงสามคนถูกคัดเลือกมาจากทั่วโลก พวกเธอคือ
แม่ของพวกเธอ และพวกเธอนั้นแหละคือสิ่งที่ผมกำลังตามหา”

แบรดชี้ไปที่เด็กสามคนบนโต๊ะ เพ็ญพักตร์มองดูพวกเขาด้วยความ
เอ็นดู ไม่น่าเชื่อเลยว่า เด็กๆ เหล่านี้จะเป็นผีดิบดูดเลือดไปได้

“คุณบอกฉันว่าพวกคุณเป็นอมตะ แล้วทำไมพวกเธอถึงตายและ
ทิ้งลูกๆ เอาไว้ให้คุณล่ะคะ”

“ถึงพวกเราจะเป็นอมตะ แต่ก็ตายได้ด้วยเชื้อโรคที่พวกแวมไพร์อสูร
ปล่อยเข้าสู่ร่างเช่นเดียวกับมนุษย์”

หญิงสาวผินหน้ามองพวกเด็กๆ หน้าตาของพวกเขาเหมือนกับแบรด
ไม่มีผิด ต่างกันก็ตรงสีผิวที่ไม่ได้ซีดขาว และมีเรือนผมสีดำขลับเท่านั้น

“ถ้าพวกนั้นมาตามล่าเด็กพวกนี้ ฉันคงจะปกป้องพวกเธอไม่ได้”

แบรดวางมือบนไหล่ของเธอ “ไม่ต้องห่วงหรอกนะ เด็กพวกนี้จะไม่

แสดงอาการจนกว่าจะอายุสิบแปด ระหว่างนั้นจะไม่มีแวมไพร์ตนไหนมา
รังควานพวกเขาแน่นอน”

“แล้วคุณล่ะคะ คุณจะไปไหน” เธอจับมือเขาแน่น “เราสองคนเลี้ยง
พวกเขาด้วยกันได้นี้คะ”

เขายิ้ม ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่ทรงเสน่ห์ไม่เปลี่ยนแปลง จนในบางครั้งเธอก็
คิดว่าใบหน้าของเขายังคงเด็กเหมือนเดิม ต่างกับเธอที่เริ่มจะดูเหมือนพี่สาว
ของเขาเข้าไปทุกที

“ตลอดเวลาที่เราคบกัน ผมต้องพยายามอดกลั้นอย่างมากที่จะไม่ดื่ม
เลือดคุณ อย่าให้ผมต้องทรมานตัวเองเช่นนั้นอีกเลย ผมไม่แน่ใจตัวเอง
เหมือนกันว่า หากวันใดที่ความอดทนของผมหมดลง อะไรจะเกิดขึ้นกับคุณ”

“ฉันยินดีเป็นพวกเดียวกับคุณคะ” เพ็ญพักตร์บอกอย่างเด็ดเดี่ยว

แบรดยกสองมือกอบกุ่มพวงแก้มของเธอ “เชื่อผมเถอะ การมีชีวิตอยู่
ชั่ววันริ้นดร้มนั้นไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงหรอก”

หญิงสาวถอนหายใจอย่างยอมจำนน เธอรู้จักเขาดี หากเขาตั้งใจอะไร
เป็นต้องทำให้ได้

“ชีวิตการเป็นแวมไพร์มันไม่ได้สวยหรูหรอกนะ พวกเราต้องตามเสาะหา
รังของพวกอสูรเหล่านั้นเพื่อกำจัดมัน” ชายหนุ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงเรียบ
ทว่าเธอกลับรู้สึกได้ถึงความอ้างว้างภายในใจของเขา

“มีครั้งหนึ่งผมพบรังของมันในถ้ำแห่งหนึ่ง ในนั้นเต็มไปด้วยไข่นับ
ล้านฟองที่พร้อมจะแตกออกเป็นแวมไพร์อสูร ผมคิดว่ามันกำลังสร้าง
กองทัพ และผมจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ พวกมันจะทำให้มนุษย์สูญสิ้น
ไปจากโลกใบนี้ และกลับมาครองโลกอีกครั้ง”

“ทำไมคุณถึงปกป้องมนุษย์ล่ะคะ ทั้งที่พวกเราไม่เคยลำบากทำอะไร
แบบนี้เลย”

แบรดยิ้ม เขาใช้นิ้วโป้งลูบไล้แก้มของเธอเบาๆ “เมื่อก่อนผมคิดเพียง
ว่าต้องกำจัดพวกมันเพื่อเผ่าพันธุ์ของผมเอง แต่เมื่อผมพบคุณ ผมเริ่มคิดว่า

ผมจะต้องปกป้องเผ่าพันธุ์ของคนที่ผมรักด้วย”

“แบรด” เธอหน้าตาไหล โผเข้ากอดเขาด้วยความรักที่เปี่ยมล้น

เขากอดเธอเนิ่นนาน เพ็ญพักตร์อยากให้โลกหยุดหมุนอยู่ตรงนี้เสีย
เหลือเกิน แต่เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ดึงเอาความสุขและร่างของเขาออกจาก
เธอ

“ใครคะ” เธอถามเขาอย่างตระหนก

“อีกอล...คนของผมนเอง” แบรดตอบ “เขาคงมาตามผม ผมต้องไป
แล้ว”

“แบรด” เธอเรียกเขา ริมฝีปากเหมือนจะเผยออกเพื่อร้องเขาเอาไว้
แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

“ดูเลตึกๆ ให้ดี ผมจะกลับมาเยี่ยมพวกเขาทุกๆ วันเกิด”

“อีกตั้งปีเชียวหรือคะ” เธอท้วง รู้สึกใจหายขึ้นมาทันที

แบรดหัวเราะในลำคอเบาๆ “เห็นไหมล่ะ แค่สามร้อยหกสิบห้าวันคุณ
ยังทนไม่ได้ แล้วจะมีชีวิตชั่ววันจันทร์เหมือนผมได้อย่างไรกัน”

“โอ้...แบรด”

“ผมขอโทษ” เขาเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ผมต้องไปแล้ว”

แบรดผลาญจากเธอ และเพียงชั่วเวลาที่เธอกะพริบตา เขาก็ไปยืนอยู่ที่
ประตูแล้ว เธอเห็นเขายืนอยู่กับชายหลังค่อมคนหนึ่ง แบรดหันกลับมายิ้มให้
เธออีกครั้ง ก่อนหายลับไปกับสายลมวูบหนึ่ง

ณ บัดนั้น เพ็ญพักตร์รู้ว่า เธอจะไม่ได้เห็นรอยยิ้มนี้อีกนานอย่าง
แน่นอน

๑

ยามที่ร่างกายกำลังร่วงลงจากที่สูงจากพื้นดินถึงหนึ่งร้อยห้าสิบ เมตรนั้น ฮอว์ครู้สึกเหมือนตัวเองถูกแรงโน้มถ่วงของโลกปลดปล่อย พันธนาการทั้งหลายออกไปจากร่างกาย เขากางแขนเหยียดตรงจนสุดปลายมือทั้งสองข้าง ทำตัวเหมือนไม้กางเขนหัวกลับ หลังตาสูดกลิ่นของอิสราภาพเฮือกใหญ่ ก่อนที่จะรู้สึกเหมือนข้อเท้าของเขาถูกมียักษ์ที่มองไม่เห็น กระชากร่างอย่างแรงให้พ้นจากการกระแทกผืนน้ำเบื้องล่าง ทำให้ร่างเคลื่อนขึ้นสู่ห้วงนภาอันกว้างใหญ่ไพศาลอีกครั้ง

เมื่อร่างกายลอยขึ้นสูง ฮอว์คกลับมีความรู้สึกอีกแบบหนึ่ง เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนกที่สามารถบินได้ กล้ามเนื้อหลังสั่นสะท้านราวกับมีปีกกระพือเพื่อ让他ขึ้นไปสู่จุดสูงสุดอีกครั้ง และเมื่อถึงจุดนั้น เขาลืมตาขึ้นแล้วมองไปไกลแสนไกล

‘ฉันบินได้’ ฮอว์คบอกตัวเอง เขาสูดลมหายใจด้วยความสดชื่น ก่อนที่แรงโน้มถ่วงของโลกจะทำงานอีกครั้ง มันจุดรั้งเขาให้ตกลงสู่เบื้องล่างทันที ร่างกายของเขาคล้ายกับถูกยึดอยู่ด้วยพลังของแกนโลกกับมือของพระเจ้า

เขาตกลงและลอยกลับขึ้นไปอีกสองสามครั้ง ก่อนที่พลังของแรงโน้มถ่วงจะได้รับชัยชนะ ทำให้เขาถูกแขวนห้อยต่อแตงท่ามกลางเสียงโห่ร้องจากผู้คนมากมายเบื้องล่าง

เชือกที่รัดข้อเท้าของเขาค่อยๆ ถูกหย่อนลงมาจนร่างของเขาใกล้กับโป๊ะที่ลอยอยู่บนสระน้ำ ชายคนหนึ่งตะครุบตัวของเขาเอาไว้ แล้วปลดเปลื้องสายระโยงระยางออกจากร่างกายของเขา

“เจ๋งว่ะ ทำได้ไงวะไอ้หอก”

ฮอว์คแอบทำหน้าที่อ นึกเคื่องที่ชายคนนี้เรียกชื่อเขาเพี้ยนไปจนอยากจะตบตีระยะซึ่งสะท้อนแสงอาทิตย์จนแสงตานั้นเสียดจริง แต่ก็ตอบโต้อะไรออกไปไม่ได้ เพราะชายคนนี้เป็นเจ้าของเครื่องบินที่ใช้สำหรับการกระโดดบันจี้จัมป์ ทั้งยังให้เขากระโดดแบบฟรีๆ ไม่ต้องเสียเงินเป็นพันเหมือนคนอื่น มีหน้าที่ยังได้เงินค่าชมมติดมือกลับมาทุกครั้งอีกด้วย

“แหมที่ดำ อันนี้ไม่ได้ไฉนนะ แต่ขอคุณิดหนึ่ง ของแบบนี้มันอยู่ที่พรสวรรค์นะพี่ เขาว่าพรสวรรค์สอนกันไม่ได้เสียด้วย” ชายหนุ่มตอบกลับไปอย่างอารมณ์ดี เพราะไม่ว่าจะมีเรื่องไม่สบายใจอะไร หากได้มากระโดดบันจี้จัมป์แล้ว สมมองของเขาจะกลับมาปลอดโปร่งโล่งสบายเสียทุกครั้งไป

โดยเฉพาะช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เขามาที่นี้บ่อยมาก เพราะอยู่ๆ ก็รู้สึกหดหู่ สิ้นหวังขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทั้งๆ ที่ก็ไม่มีเรื่องอะไรเข้ามากระทบกระเทือนจิตใจเลยแม้แต่หน่อย ชีวิตของเขาราบรื่น ออกจะหวือหวาเกินกว่าจะกลายเป็นโรคซึมเศร้าเสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เป็นอย่างไร ช่วงนี้เขากลับรู้สึกเหมือนคนใกล้จะตาย มันเหนื่อยหน่ายไปเสียทุกอย่าง จะทำอะไรก็เหนื่อยง่ายไปเสียหมด แต่ในเวลากลางคืนกลับรู้สึกตื่นตัว นอนไม่ค่อยจะหลับ จะมีก็แต่กีฬาผาดโผนเช่นการกระโดดบันจี้จัมป์ โหนสลิง พารามอเตอร์ ต่างๆ เหล่านี้ ที่ช่วยให้จิตใจของเขาคลายความรู้สึกแบบนั้นลงไปได้บ้าง

“เออ เอ็งเก่ง” ด้ายกนิ้วโป้ง ก่อนจะยื่นซองบรรจุธนบัตรให้ “ว่าแต่

พຽ່ງนี้อย่าลืมาอีกนะไวย มีทัวร์มาลง ถ้าพวกพຽ່ງมันเห็นเริงลอยตัวได้แบบนั้น รับรองว่าพวกมันคงอยากจะเสี้ยตั้งคัจจนเนื้อตัวลัน เข้าคิวขึ้นไปกระโดดแบบเริงบ้างเน่ๆ”

“เอ๊ะ! พຽ່ງนี้เหรอพี”

“เออลีวะ ทำไไม มีนัดสาวที่ไไหนเหรอ”

“ແหมพี ไอ่เรื่องนั้นมันก็มีทุกวันอยู่แล้ว” ฮอว์คแบมมือยกไหล่ ตีสีหน้าเป็นพ้อปลาไหลสุดฤทธิ์

“ไไ่นี้ลลิจจริง” ดาเบิร์ตกะโหลกรุ่นน้องเสี้ยหนึ่งที

ฮอว์คได้แต่กัดฟันท่องในใจว่า ‘บันจิจัมป์ฟรี’ วนไปเวียนมาจนครบสิบครั้ง ก่อนจะฉีกยิ้มอย่างจริงใจสุดฤทธิ์แล้วชี้แจงถึงเหตุผล “พຽ່ງนี้วันเกิดนะสิพีดำ คงวุ่นตั้งแต่เช้า ไไหนจะต้องไปทำบุญที่วัด ไไหนจะต้องเตรียมตัวจัดงานเลี้ยงอีก”

“เออ จริงสิ พຽ່ງนี้วันเกิดเริงนี้หว่า” ดำร้องอย่างนึกขึ้นได้ “อายุเท่าไไหนแล้ววะ”

“สิบแปดครับพี”

“สิบแปดแล้วเหรอวะ แบบนี้ต้องให้ของขวัญฉลองความเป็นหนุ่ม” ดำกอดอกเกาคางอย่างครุ่นคิด “ถ้าอย่างนั้นพຽ່ງนี้เริงใส่บาตรเสร็จแล้ววะ มาที่นี้สิ ข้ามีของขวัญให้”

“อะไรอะพีดำ” ฮอว์คร้องถามอย่างกระตือรือร้น

“ข้าให้เริงโดดบันจิจัมป์ฟรีไงล่ะ”

“บัดโธ...ที่แท้ก็หลอกมาล่อนักท่องเที่ยว” ชายหนุ่มหน้าอเป็นม้าหมากรุก

นายดำหัวเราะร่วน “แล้วจะมาไหม ไม่มาไม่ได้โดด ไม่ได้โดดก็ไม่ได้เงินนะไวย”

“ก็ไต่ๆ” ฮอว์คตอบอย่างจำนใจ “งั้นผมไปละพี วันนี้เป็นเวรให้อาหารหมาเสี้ยด้วยสิ”

ทั้งคู่บอกตากัน ก่อนที่นายดำจะปลีกตัวไปปรับนักท่องเที่ยวที่ยืนเข้าแถวรอขึ้นเครื่องบินกันอย่างอุ่หน่าผาคั่ง เพราะเห็นฮอว์คกระโดดลงมาอย่างสวยงามเมื่อลี้กครู้ หลายคนยกนิ้วให้กับเขา ทำเอาเขาอดที่จะภาคภูมิใจในตนเองไม่ได้ที่มีคนชื่นชมขนาดนี้

ฮอว์คโอบกมือตอบพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินเลียวมุมตึกไปยังที่จอดรถเวสป้าสีซ็อกโกแลตของเขา ทว่าขณะที่เขากำลังหยิบหมวกกันน็อกมาสวม ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนมีใครสักคนกำลังจับจ้องเขาอยู่จากทางด้านหลัง แต่เมื่อหันกลับไปเขาก็กลับไม่เห็นใครเลย

สายตาประจูดุเหี้ยยวสมชื่อนั้นจับจ้องไปที่มุมตึกตลอดเวลาที่เขาค่อยๆ ย่องเข้าไปหาอย่างระแวงระวัง แต่เมื่อชะโงกไปดูก็กลับพบกับความว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นสักคนเดียว

ชายหนุ่มส่ายหน้า เขาเดินกลับไปที่รถ หยิบหมวกกันน็อกขึ้นมาสวมแล้วยกขาขึ้นคร่อมรถ ก่อนที่ความรู้สึกเหมือนมีคนแอบมองจะกลับมาโจมตีเขาอย่างรุนแรงอีกครั้ง

“ช่างมัน คนหลอกก็เจีย” เขางืมงำ ก่อนจะสตาร์ทรถแล้วบิดคันเร่งจนรถพุ่งทะยานออกไปตามทางลูกรัง พร้อมทั้งร้องเพลง ‘กระซิบบ’ ของวงบลูเบอร์รี่ วงเกิร์ลแบนด์สุดโปรดไปตลอดทาง

หากก่อนจะถึงปากทาง ฮอว์คก็มีอันต้องเบรกรถอย่างกะทันหัน เพราะมีใครคนหนึ่งมายืนขวางทางอยู่ ซึ่งเป็นคนที่เขาไม่อยากจะเจอมากที่สุด โดยเฉพาะตอนที่กำลังอารมณ์ดีๆ แบบนี้

หล่อนคือหญิงสาวฉบับกระเป่า รูปร่างเล็กกะทัดรัด ความสูงไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตรไปได้ ส่วนทรวดทรงองค์เอวนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะตั้งแต่หน้าอก เอว และสะโพกนั้นคงจะวัดรอบได้ความยาวเท่ากันหมด แถมตอนนี้ยังแต่งตัวเป็นเซเลอร์มูนเลียนแบบคอนเสิร์ตที่เพิ่งผ่านมาของวงบลูเบอร์รี่อีกต่างหาก

“นี่ จะบ้าหรือ...ยายตุ๊กแก” ฮอว์คตวาดลั่น “มายืนขวางทางรถแบบ

นี่ไม่กลัวตายหรือไง เวสปานะ ไม่ใช่กลัวบั้งเคลือบช็อกโกแลต จะได้ชนแล้วไม่เจ็บ”

เจ้าหล่อนกะพริบตาปริบๆ อย่างยั่วยวน แต่ดูแล้วเหมือนคนคันลูกตาเสียมากกว่า ก่อนจะพูดห่อลิ้นเหมือนสาวลูกครึ่ง ทั้งๆ ที่เขารู้จักหล่อนมาตั้งแต่เล็กกว่าหล่อนไม่เคยเฉียดใกล้โรงเรียนอินเตอร์ สองภาษา สามภาษาเลยแม้แต่น้อย “เหม...ฮอว์คเนี่ย น้องชื่อตุ๊กตานะคะ ดออล์น่ะคะ โนเกคโค ไม่ใช่ตุ๊กแกคะ”

“เออๆๆ ตุ๊กแกก็ตุ๊กแก” เขาเอ่ยอย่างขอไปที

“ตุ๊กตาอะ” หล่อนแก้คำพรางทำหน้าจ้ำจ้านงอ

“นั่นแหละ” ฮอว์คโหมกมืออย่างรำคาญใจ “มีอะไรหรือเปล่า จู๋ๆ ก็โผล่พรวดออกมา”

“มีสิคะ” เจ้าหล่อนกระโดดเกาะแขนเขาหมับ เกาะเท่าไรก็เกาะไม่ออก สัมกับฉายาที่เขาตั้งให้จริงๆ

“เฮ้อ มีอะไรก็ว่ามา จะรีบไป”

“ก็ตุ๊กตาจะมาชวนฮอว์คไปจก...อ๊ย! ไม่ใช่” เจ้าหล่อนรีบยกมือขึ้นมาปิดปาก “ไปรีบประทานออเรนจ์ปอนด์กันนะคะ”

“อะไรวะ ออเรนจ์ปอนด์” ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น

“โห...ฮอว์คเนี่ย บัฟฟาโลฟอ์เกตพูดจริงๆ” หญิงสาวค้อนปะหลังปะเหล็ก “ออเรนจ์ก็ส้ม ปอนด์ก็ทำไมวะ รวมกันก็เป็นส้มตำค่า...”

ฮอว์คถึงกับส่ายหน้าใช้นิ้วนิ้วดขมับอย่างวิงเวียนต่อภาษาอังกฤษอันชวนสับสนของหล่อน

“วันนี้ไม่ว่าง เอาไว้วันหลังก็แล้วกัน” เขาพูดพลาทกัพยายามเกาะมืออันเหนียวหนึบเหมือนตุ๊กแกออก กว่าจะหลุดออกไปได้ก็เล่นเอาเสียกำลังไปเยอะที่เดียว

“ว้าย-ทำไมอะ ตุ๊กตาอุตสาหั้แต่งตัวเหมือนน้องก็พีไซท์ฮอว์คชอบ แต่ฮอว์คกลับมาทำ...” หญิงสาวร่างป้อมดีดดี้นจนชายหนุ่มรู้สึกอยากมีปีกเสีย

เหลือเกิน จะได้กางปีกบินหนีไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด หากความรู้สึกอะไรบางอย่างที่พุ่งปราดเข้ามาในจิตใจจนเสียงของหล่อนหายไปจากโสตประสาทอย่างเหลือเชื่อ มันคือความรู้สึกที่ว่า...

ใครบางคนกำลังจ้องเขาอยู่!

ตอนแรกที่เห็นตุ๊กตาโผล่มา เขายังนึกว่าความรู้สึกที่เหมือนมีคนมาจับจ้องเมื่อตอนก่อนสตาร์ตรถนั้นคงเกิดจากสายตาของตุ๊กตา แต่เมื่อมันเกิดขึ้นอีกครั้งขณะที่หล่อนยังยืนอยู่ตรงหน้า ก็ทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ ต้องรีบหันขวับไปมองด้านหลัง แต่ก็ไม่มีใคร

“วอต-อะไรคะ นี่ตุ๊กตาพูดอยู่นะคะ ฮอว์คหันไปมองอะไร”

ชายหนุ่มหันกลับมายิ้มเจื่อนๆ ให้หล่อน “ไม่มีอะไร เอ่อ...ฉันไปแล้วนะ ต้องรีบไปให้อาหารหมา”

พูดจบฮอว์คก็รีบบิดคันเร่งสุดแรง รถเวสป้าสีช็อกโกแลตพุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เขาได้ยินเสียงตุ๊กตาดังแว๊ดๆ มาอย่างไม่ได้ศัพท์ แต่พอจับใจความได้ว่า เห็นหมาดีกว่าหล่อนอะไรประมาณนั้น แต่เมื่อห่างออกมา เสียงนั้นก็ถูกกลืนหายไปกับสายลมโดยปริยาย

ฮอว์คขับเวสป้าสีช็อกโกแลตของเขาไปตามถนนสุขุมวิท ก่อนจะเลี้ยวเข้าถนนลูกกรุงแคบๆ ซึ่งขนานด้วยต้นไม้เขียวครึ้มเป็นระยะทางกว่าสิบกิโลเมตร จนกระทั่งมาถึงซุ้มไม้ทาสีขาวซึ่งประตูไม้ได้ซุ้มนั้นเปิดกว้างต้อนรับเขาอยู่แล้ว

ชายหนุ่มขับลอดซุ้มเข้าไปสู่ถนนโรยกรวดเล็กๆ ซึ่งรายล้อมด้วยต้นทางนกยูงละลานตา ก่อนจะหักเลี้ยวตรงวงเวียนที่มีสระน้ำเป็นศูนย์กลางที่กลางสระนั้นมีประติมากรรมแกะสลักแบบลอยตัวรูปหัตถ์เดอร์เบิร์ด (Thunderbird) หรือนกอินทรียักษ์ในตำนานของชนเผ่าอินเดียนแดง ชนเผ่าพื้นเมืองของอเมริกาเหนือซึ่งกำลังยืนกางปีกอยู่บนแท่นคู่กับเทพีมาฟเดต (Mafdet) ตอนจำแลงเป็นเลือดดาว ที่ชาวอียิปต์โบราณเชื่อว่าเป็น

เทพีผู้ปกป้องพวกเขาจากเหล่าสัตว์มีพิษทั้งหลาย ส่วนที่ได้แทนที่นั้นแกะสลักเป็นรูปเทพเจ้าไทรทัน (Triton) เจ้าแห่งเงือกผู้เป็นโอรสของเทพโฟไซดอน เจ้าสมุทรและมารดาแห่งท้องทะเลเทพีแอมฟีไทรตั้นนั่นเอง

รูปแกะสลักเหล่านี้ทำให้ฮอว์คทิ้งทุกครั้งทีเห็น เขานึกชมคนสร้างมันขึ้นมา ที่ช่างจับเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามซึ่งอยู่ต่างที่ต่างวาระมารวมกันได้อย่างสวยงามลงตัว

สระน้ำและวงเวียนนี้ตั้งอยู่ที่หน้าบ้านซึ่งสร้างจากไม้ทาสีขาวสะอาดตามีหลังคาสูงเพราะใต้หลังคานั้นมีห้องอยู่ ซึ่งภายหลังได้กลายมาเป็นห้องนอนของเขานั่นเอง ถัดจากตัวบ้านหลังใหญ่จะเป็นบ้านที่ก่อด้วยอิฐสีส้มซึ่งไทเกอร์น้องชายคนเล็กของเขาใช้เป็นห้องทดลอง หมอนี่ชอบวิทยาศาสตร์เป็นชีวิตจิตใจ พอจบมัธยมปลายแล้วก็สมัครเข้าเรียนต่อในคณะวิทยาศาสตร์ สาขาชีวเคมีของมหาวิทยาลัยเซนต์เอ็ดเวิร์ด หนักเข้าก็เลยขอห้องทำงานของแม่มาทำเป็นห้องทดลองส่วนตัวเสียเลย วันๆ ก็จะมีตัวอยู่แต่ในนั้นทดลองอะไรไปเรื่อยเปื่อย บางวันหากได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้น ทุกคนก็แน่ใจได้ว่าเสียงนั้นดังมาจากห้องทดลองของไทเกอร์แน่ๆ

แต่ฮอว์คก็รู้สึกได้เลยว่า ช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ไทเกอร์เริ่มเก็บตัวมากกว่าปกติ น้องชายของเขาก็คงมีความรู้สึกไม่ต่างจากเขาเช่นกัน หน้าตาของไทเกอร์ซีดเซียวลงอย่างน่าใจหาย และเริ่มใช้เวลากับห้องทดลองมากกว่าเดิม ทว่ากลับไม่มีเสียงระเบิดตูมตามเหมือนเคยเลย จนบางครั้งฮอว์คคิดว่า ไทเกอร์คงไม่ได้ทำอะไรอยู่ในห้องนั้นเลย นอกจากนั่งซึมเหมือนคนใกล้จะตายเฉกเช่นเดียวกับเขา

ชายหนุ่มถอนใจออกมา ความรู้สึกหดหู่ สิ้นหวังเริ่มเข้ามาเกาะกุมจิตใจอีกครั้ง เขาหันหน้าไปมองบ้านไม้หลังเล็กที่อยู่ทางขวามือ มันเป็นบ้านที่แม่ของเขาปลูกขึ้นมาใหม่ หลังจากถูกไทเกอร์ยึดเอาห้องทำงานอันสงบเงียบไปทำห้องทดลอง ท่านเป็นนักเขียนนิยายที่ได้รับฉายาว่าเป็น ‘สตีเฟ่น คิงส์ เมืองไทย’ เลยกี่เดียว ผลงานของท่านแต่ละเล่มล้วนเป็นแนวลึกลับ

สยองขวัญ ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ ถึงกับมีชาวต่างชาติมาขอซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลกว่าสามสิบภาษาด้วยกัน

ฮอว์คมองดูบ้านหลังนั้นอย่างสงสัยว่า แม่กำลังทำงานนอยู่หรือเปล่า ก่อนจะได้คำตอบจากความรู้สึกภายในว่า 'ไม่' ซึ่งเขาก็เชื่อความรู้สึกนั้นสนิทใจ เพราะการคาดการณ์อะไรที่มองไม่เห็นนั้น มันเป็นเรื่องที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เด็กแล้ว

เขาไล่สายตาจากห้องทำงานของแม่มาที่ระเบียงซึ่งเชื่อมต่อบ้านทั้งสามหลังเอาไว้ด้วยกัน ซึ่งหลายครั้งทุกคนก็จะมาร่วมรับประทานอาหารที่ระเบียงในวันที่อากาศเป็นใจ และวันนี้ก็คงจะเป็นอีกวันหนึ่งที่ทุกคนจะมารับประทานอาหารเย็นร่วมกัน เพราะเขาเห็นตาน้อย คนรับใช้เก่าแก่ของแม่ กำลังทำความสะอาดบริเวณนั้นอยู่

ตั้งแต่จำความได้ เขาก็เห็นตาน้อยอยู่ในบ้านแล้ว แก่เป็นทุกอย่างของบ้าน ตั้งแต่คนรับใช้ คนสวน คนดูแลเด็ก ช่างซ่อมหลังคา ช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอีกนานัปการในการบำรุงรักษาบ้านหลังนี้ให้ยังคงดูสวยงามอยู่เสมอ ตาน้อยไม่มีลูก ส่วนภรรยาของแกตายไปเมื่อสามสิบปีก่อน แต่ด้วยเหตุใดนั้น แก่ไม่ยอมเปิดเผยสักที แม่เขากับน้องๆ จะเพียรถามเท่าไรก็ตาม

ด้านหลังของบ้านนั้นเป็นหน้าผาซึ่งค่อนข้างสูงชัน เมื่อมองลงไปจะเห็นหาดทรายซึ่งเล็กเกินกว่าที่ใครจะมาสนใจ มันจึงกลายเป็นหาดส่วนตัวของครอบครัวไปโดยปริยาย และก็เป็นที่ตาน้อยนั่นเองที่ทำบันไดไม้สำหรับเดินลงไปที่หาดทรายให้พวกเขา

หาดทรายเล็กๆ นี้นเอง เป็นที่ซึ่งชาร์ก น้องชายคนรองของเขาชอบไปนั่งทอดอารมณ์อยู่เป็นประจำ หมอนี่ชอบอยู่กับน้ำ ชอบว่ายน้ำ จนกระทั่งเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียนด้วย หลังจากจบมัธยมปลายแล้วจึงสมัครเข้าเรียนคณะสมุทรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเดียวกับไทเกอร์ ซึ่งฮอว์คก็สังเกตอยู่เหมือนกันว่า ช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ชาร์กไปหมกตัวอยู่ที่ชายหาดนานขึ้น บางครั้งก็ดำลงไปใต้น้ำนานเสียจนน่าใจหาย บางคราวเขากับไทเกอร์ก็

มักจะไต่ยีนซาร์กพุดคุยอยู่กับใครสักคน แต่เมื่อลงไปดูกลับไม่พบใครเลย

สถานที่โปรตของซาร์กนั้น นอกจากจะมีหาดทรายแล้ว ยังมีสะพานหินที่ทอดตัวลงไปในทะเลด้วย ที่ปลายสะพานหินนั้นมีประภาคารเก่าทาสีขาวสลัประดับตั้งอยู่ มันเป็นที่โปรตของฮอว์คทีเดียว เขาชอบนั่งเล่นบนยอดประภาคารเพื่อดูพระอาทิตย์ตกดิน และมันก็เป็นที่นี่ซึ่งเขาค้นพบว่าตัวเองชอบกีฬาผาดโผนมาก เมื่อครั้งหนึ่งซาร์กซึ่งปกติจะว่ายน้ำเก่ง ดันเป็นตะคริวขึ้นมาขณะว่ายน้ำอยู่กลางทะเล เขาจึงรีบกระโดดจากประภาคารลงไปทันที ความรู้สึกที่ได้อยู่ในอากาศและดำดิ่งสู่เบื้องล่างด้วยความรวดเร็วของมันช่างวิเศษสุดยอดทีเดียว แม้เมื่อลงไปถึงผิวน้ำแล้วพบว่า นั่นเป็นการอำเล่นของน้องชาย แต่เขาก็กลับไม่โกรธอะไร เพราะเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เขารู้ว่า เขาหลงใหลการบินแค่ไหน จนกระทั่งจบมัธยมปลายเขาจึงไปสมัครเข้าเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมการบินและอากาศยาน ที่มหาวิทยาลัยเดียวกับน้องๆ

“อ้าวคุณฮอว์ค” ชายชราตะโกนเรียกเมื่อหันมาเห็นเขา “ผมเตรียมอาหารมาให้แล้วนะครับ วางอูริมกำแพง”

“ครับตาน้อย” เขาตะโกนบอก ก่อนจะเดินเลี้ยวไปที่มุมบ้านด้านที่ติดกับป่า เมื่อเห็นถุงดำใบใหญ่ก็หยิบขึ้นมาพาดบ่าแล้วเดินตุ้มๆ เข้าไปในป่าแห่งนั้น

กลิ่นสบของสัตว์วิเศษมาเตะจมูกเมื่อเขาเดินลึกเข้ามาพอสมควร รอบกายรศึกมีดและค้อนข้างมีด ด้วยร่มไม้หนาแน่นเสียงจนยาก็จะส่งจะส่งผ่านลงมาต้องพื้นดินได้

ฮอว์คสอดนิ้วชี้กับนิ้วโป้งเข้าปากแล้วเป่าสุดแรงอยู่สองสามครั้ง จากนั้นจึงไต่ยีนเสียงเห่าหอนรับที่ทำให้ชนลูกเกรียวได้ไม่ยาก ไม่นานดวงตาดำลับก็ปรากฏขึ้นในเงามืด มันกระจายตัวกันอยู่รอบๆ เขา หากเป็นคนธรรมดาก็คงจะกลัวจนสติแตกไปแล้ว แต่เขาพบเห็นสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่เด็ก และพวกมันก็คุ้นเคยกับเขาและน้องๆ เป็นอย่างดี

“มากินข้าว” เขาตะโกนบอก ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งยองๆ แกะถุงดำนั้น ออก

กลิ่นคาวเลือดโชยออกมา เมื่อก่อนเขารู้สึกเหม็น แต่เมื่อชินเข้าก็รู้สึกเฉยๆ ทว่าในสองสัปดาห์ที่ผ่านมา เขากลับรู้สึกว่าการกินคาวเลือดมันช่างหอมหวานจนอยากจะนั่งร่วมวงด้วยเหลือเกิน หากต้องห้ามใจไว้ เพราะคิดว่าตัวเองไม่ใช่ศิขิเสียหน่อย จะได้มากินของคาวๆ พวกนี้

เมื่อเนื้อทั้งหลายแหล่ถูกเทออกมากองกับพื้น เจ้าของดวงตานับสิบคู่ เหล่านั้นก็เผยตัวออกมาจากเงามืด ที่แท้พวกมันก็คือสุนัขพันธุ์ไซบีเรียขนฮัสกี้นั่นเอง

เจ้าตัวจำฝูงนั้นชื่อโคโค เขาเรียกมันแบบนี้เพราะขนมันขาวเหมือนลูกมะพร้าวยามที่ปอกเปลือกสีเขียวออกแล้ว อายุอานามของมันก็ใกล้เคียงกับเขาและน้องๆ แต่ในขณะที่พวกเขาเพิ่งจะแตกหนุ่ม เจ้าโคโคกลับย่างเข้าสู่บั้นปลายชีวิตแล้ว ฮอว์คยังจำได้ดีถึงวันแรกที่ตาน้อยอุ้มมันมาที่บ้าน มันค่อนข้างจะไม่ชอบพวกเขาทั้งสามพี่น้องอย่างจริงๆ จังๆ แต่เมื่อตาน้อยมอบหน้าที่ให้อาหารมันแก่พวกเขา ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป มันและครอบครัวของมันกลายเป็นเพื่อนผู้จงรักภักดีของเขากับน้องๆ ไปเสียแล้ว

เจ้าโคโคกับลูกๆ จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวไปตั้งแต่นั้นมา สิ่งหนึ่งที่เขายังคงไม่เข้าใจมาจนถึงทุกวันนี้ และเพียงถามตาน้อยอยู่เสมอๆ นั่นก็คือ ทำไมตาน้อยถึงไม่เลี้ยงมันในบริเวณบ้าน กลับนำพวกมันมาปล่อยเอาไว้ในป่าแบบนี้ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบจากตาน้อยสักครั้ง แกดตอบแต่เพียงว่า...

‘สักวันหนึ่ง พวกคุณๆ ก็จะมีลูกครับ’

โคโคปล่อยให้ลูกๆ ของมันกินอาหารกันก่อน ส่วนมันเดินเข้ามาเลียหน้าของเขา ฮอว์คหยอกล้อกับมันอย่างอารมณ์ดี ก่อนที่มันจะหลุดตัวลงนอนบนตักของเขา เพื่อให้เขาเกาตามันเล่นเหมือนทุกครั้ง

“ลูกแกตะกละเหมือนแกเลยอะ โคโค” เขาเอ่ยกับมัน เมื่อมองสายตาของมันที่กำลังดูลูกๆ กินอาหารอยู่ก็รู้สึกสงสาร มันคงจะเป็นห่วงลูกมันยาม

ที่มันต้องจากไป สำหรับสุนัขอายุอย่างมั่นคงเหลือเวลาอีกไม่มากแล้วที่จะได้นอนให้เขาเฝ้าคางแล้วมองดูลูกๆ อย่างมีความสุขแบบนี้

น่าแปลกที่แม้เขาจะเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่ม แต่จิตใจกลับรู้สึกถึงความตาย เหมือนกับเจ้าโคโคซึ่งกำลังถึงวัยลาบจากโลกนี้ ทำไมความรู้สึกอยากจะตายมันถึงได้วนเวียนรบกวนจิตใจของเขาอยู่ทุกวินาทีเช่นนี้กันนะ มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่

“ฮอว์ค” เสียงไทเกอร์ดังมาจากที่ไกลๆ แต่ผลอแล็บเดียว เจ้าน้องชายก็วิ่งมาถึงตัวเขาแล้ว “แม่เรียกให้ไปอาบน้ำ จะได้กินข้าว”

“อืม” เขาพยักหน้าเนือยๆ

ความเงิบเข้าครอบคลุมทั่วบริเวณอยู่เพียงชั่ววินาที ก่อนที่ไทเกอร์จะเอ่ยออกมาว่า “รีบไปนะ” โดยไม่มีการพูดเล่นหัว ต่อบากต่อคำกันอย่างเคย ซ้ำยังไม่สนใจเจ้าโคโคกับลูกๆ ของมันอีกต่างหาก จากนั้นก็วิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มถอนใจ ลูบศีรษะของโคโคเป็นการบอกลา แล้วลุกขึ้นเดินกลับไปที่บ้านอย่างเชื่องซึม

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ฮอว์ครีบขึ้นไปในห้องใต้หลังคาของเขา ห้องนั้นต้องผ่านห้องนอนใหญ่บนชั้นสองซึ่งเคยเป็นที่นอนรวมของสามพี่น้อง แต่บัดนี้กลายเป็นห้องนอนของซาร์กไปแล้ว ที่มุมห้องมีโซ่เส้นเล็กๆ ห้อยติดอยู่กับเพดาน เมื่อดึงโซ่นั้นแล้ว บันไดเล็กๆ ก็จะหย่อนตัวลงมาเพื่อให้เขาปีนขึ้นไปได้

ห้องใต้หลังคานี้ เดิมทีเป็นห้องเก็บของของแม่ เขาพบมันเมื่อตอนอายุเจ็ดปี และรู้สึกว่ามันตั้งแต่แรกเห็น แม้มันจะรกและมีคางคาเวาะอยู่เยอะก็ตาม เขารบเร้าแม่ให้ทำห้องนี้เป็นห้องนอนให้ ซึ่งแม่ก็ตามใจ ให้ตาน้อยมาจัดการเก็บกวาดทุกอย่างพร้อมทั้งไล่เหล่าคางคาเวาะออกไปให้หมด แต่ถึงกระนั้นก็ตาม พวกคางคาเวาะก็ยังไม่ไปไหน เพียรมาเกาะอยู่ตามต้นทางนก

ยุงบ้าง ชายคาบ้านบ้าง หรือมีบางครั้งที่เขาเปิดหน้าต่าง พวกมันก็จะบินเข้ามาเกาะห้อยหัวอยู่บนช่อ หลายครั้งที่เขานึกสนุก ปีนขึ้นไปห้อยหัวเหมือนพวกมันบ้าง โดยใช้ท่อนขาเกี่ยวเอาไว้กับช่อแล้วห้อยหัวลงมา ให้ความรู้สึกแปลกดีเหมือนกัน

เขาหยิบชุดนอนออกมาจากตู้เสื้อผ้า ลงบันไดจากห้องใต้หลังคา และใช้ทางลัดลงไปชั้นล่างตรงมุมห้องอีกมุมหนึ่ง ซึ่งมีเสาเหล็กและช่องสำหรับลงไปห้องนอนของไทเกอร์คล้ายกับที่พวกนกดับเพลิงใช้กันในสถานี

เมื่อเข้าไปในห้องน้ำ ฮอว์คจัดการถอดเสื้อเชิ้ตแขนยาวออก จากนั้นถอดเสื้อกล้ามแล้วเบียดตัวดูแผ่นหลังของตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่

“มันใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เลยแฮะ” เขาบ่นนิ่งมำขณะมองดูปานสีดำเป็นทางยาวตั้งแต่ท้ายทอยไล่ลงไปตามแนวกระดูกสันหลังจนเกือบถึงบั้นเอว ตอนที่เขาเห็นมันครั้งแรก มันยาวแค่ครึ่งเดียวของที่เห็นตอนนี้เท่านั้น

นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ชอบถอดเสื้อยามที่อยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ เพราะอายปานดำพวกนี้นั่นเอง

“ไปพบแพทย์คลินิก เขาจะลบออกให้ใหม่ไหมเนี่ย” พุดจบเขาก็ถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย แล้วถอดกางเกงยีนส์กับกางเกงชั้นในออก เดินเข้าไปในตู้อาบน้ำ เปิดฝักบัวให้ไหลแรงที่สุด ใจก็หวังว่าสายน้ำร้อนเหล่านี้จะช่วยชะล้างเอาความหดหู่สิ้นหวังที่เกิดขึ้นออกไปได้บ้าง แต่เขากลับพบในท้ายที่สุดว่ามันไม่ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย

ฮอว์คถอนใจอีกครั้งระหว่างเช็ดหยาดน้ำที่เกาะพราบร่างกายที่อุดมไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขา นึกสงสัยอย่างหนักขึ้นมาเมื่อเห็นหน้าตัวเองซีดเผือดคล้ายผีดิบเข้าไปทุกที

‘ทำไมยิ่งใกล้วันเกิดครบรอบอายุสิบแปดปี เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนคนใกล้ตายเข้าไปทุกทีนะ’

๒

ใกล้จะห้าทุ่มครึ่งแล้ว ถนนคองเกินซคอนข้างเจียบเหงา แพรว ยกนาฬิกาขึ้นมาดูแล้วก็ต้องตกใจ เพราะมันเลยเวลาจากแผนการที่วางไว้ไปมาก หล่อนอาจพลาดรถไฟฟ้าเที่ยวที่จะไปถึงบ้านในย่านบรีสเคบีได้ เพราะรถไฟฟ้าที่ออสโลนั้นตรงเวลามากทีเดียว

ต้องยอมรับว่าหล่อนกะเวลาพลาดไปหน่อย นั่นเพราะหลายปีที่ผ่านมาชีวิตร่วมกับสามีชาวออร์เวย์ที่ออสโลนั้น หล่อนไม่ค่อยได้ออกมาสังสรรค์ ยามค่ำคืนมากนัก เพราะไม่ชอบและต้องการดูแลบ้านให้เป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ แต่คืนนี้เป็นคืนพิเศษ ด้วยเพื่อนสาวคนสนิทของหล่อนจัดงานปาร์ตี้สละโสดขึ้นมา และรบเร้าให้หล่อนมาร่วมงาน ในขณะที่สามีของหล่อนกำลังวุ่นอยู่กับงานปิดต้นฉบับหนังสือพิมพ์ของเขา แพรวไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะเพื่อนสาวคนนี้เป็นหนึ่งในสองคนที่รักและสนิทกับหล่อนที่สุด

หญิงสาวลดข้อมือลง กระชับเสื้อโค้ตให้แน่นขึ้นเพื่อป้องกันความหนาว ก่อนจะสาวเท้ายาวๆ ไปตามทางเดินอย่างเร่งรีบ จากนั้นจึงเลี้ยวเข้า

ถนนคนเดินของเบงคัฟลาสเช่นเพื่อทะเลไปยังถนนซิกเกกาต้าซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีรถไฟฟ้าซิกเกกาตานั้นเอง

แม้ว่าหนทางข้างหน้าค่อนข้างมืด แต่หล่อนก็จำเป็นต้องใช้เส้นทางนี้ เพราะหากเดินไปตามถนนใหญ่ก็คงเสียเวลามากทีเดียว

เมื่อหล่อนเดินมาได้ครึ่งทาง แพรวาสังเกตเห็นว่าใครคนหนึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งรอบลานน้ำพุหน้าพิพิธภัณฑสถานศิลปะร่วมสมัย แต่หล่อนก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร เพราะประเทศนอร์เวย์นั้นมีอัตราการเกิดอาชญากรรมต่ำเอามากๆ ถึงขนาดที่ว่า มีกฎหมายห้ามตำรวจพกพาอาวุธเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากหัวหน้าเท่านั้น ตำรวจส่วนใหญ่ในประเทศจึงไม่มีใครพกพาอาวุธกัน เป็นการรักษาสันติความปลอดภ้ยในชีวิตและทรัพย์สินของพลเมืองได้เป็นอย่างดีทีเดียว

แพรวจึงตั้งหน้าตั้งตาเดินต่อ เมื่อหล่อนเดินผ่านชายคนนั้นไป จู่ๆ ก็รู้สึกสังหรณ์ใจอะไรบางอย่าง จึงลอบหันไปมอง แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อเขาหายไ้จากตรงนั้นแล้ว ทำเอาหล่อนต้องหันไปมองอย่างเต็มตัว ไม่น่าเชื่อเลยว่า เขาจะหายไ้จากจัตุรัสแห่งนี้ได้อย่างรวดเร็วและไร้ร่องรอยเช่นนี้

แต่เมื่อหล่อนนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอาจตกรถไฟเหาะที่จะไปถึงบ้านก่อนเวลาเที่ยงคืนตามที่ได้ตกลงกับสามีเอาไว้ จึงละทิ้งคำถามที่เกิดขึ้นในใจแล้วหันกลับไปสู่ทางเดินของตน ทว่าหล่อนก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเขาคนนั้นมายืนอยู่เบื้องหน้าหล่อนแล้ว

รูปร่างของเขาค่อนข้างสูงใหญ่ แพรวาแทบจะต้องแหงนคอตั้งป่าที่เดียวหากต้องการจะเห็นใบหน้าของเขา แต่ถึงจะทำอย่างนั้น หล่อนก็ไม่สามารถเห็นได้อยู่ดี นั่นเพราะความมืดผนวกกับการที่เขาสวมเสื้อคลุมยาว ซึ่งมีฮู้ดคลุมศีรษะอยู่ ทำให้หล่อนเห็นเขาเป็นเพียงเงาร่างดำทะมึนเท่านั้น

“ละ... ลั้วดีดีละ” หล่อนกลั่นใจหักทหายออกไปเป็นภาษานอร์เวย์ลละล้าลละล้า นั่นเพราะเขาขวางทางเดินของหล่อนอยู่ “มะ... มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

“ผมทิว” เขาตอบกลับมาด้วยเสียงแหบห้าว มีกลิ่นคาวเลือดโชยมา

จนเสริมให้คำพูดของเขาน่าสยดสยองและขยะแขยงระคนกัน

“อัตราการเกิดอาชญากรรมต่ำ ก็ไม่ได้หมายความว่าจจะไม่มียเลย”

ตอนนี้แพรวาแน่ใจแล้วว่า ชายคนนี้ไม่ประสงค์ดีกับหล่อนแน่ๆ

“จะ...ฉันจะให้เงินคุณ” หญิงสาวรีบเปิดกระเป๋าค้นหาเงินด้วยมืออัน
สั่นเทา “เอาไปซื้ออาหารกินนะคะ”

“ผมไม่กินอาหาร”

เสียงนั้นเล่นเอาเลือดในกายของแพรวาเย็นเฉียบ กระเป๋าถือในมือ
ร่วงลงบนพื้น ข้าวของกระเจายเกลื่อน แข็งขาสั่นไปหมด แต่ก็ยังสามารถก้าว
ถอยหลังได้ด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอดของมนุษย์ ขณะที่ดวงตาก็ยังคง
จับจ้องชายคนนั้นด้วยความหวาดหวั่น เมื่อเขาเลิกสูดที่คลุมศีรษะออก
หล่อนก็ถึงกับชะงักค้าง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัวถึงขีดสุด

ชายคนนี้ไม่มีตาขาว ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีตาดำ ดวงตาของเขามี
เพียงสีแดงกำเท่านั้น

ริมฝีปากกว้างของเขาแสบเยิ้มเมื่อเห็นความหวาดกลัวในแววตาของ
แพรวา

หญิงสาวเห็นฟันแหลมคมที่เรียงตัวกันราวกับใบเลื่อยได้เป็นอย่างดี
มีเขี้ยวยาวสองซี่แซมอยู่ทั้งสองข้าง ใบหน้าซีดเซียวราวกับไม่เคยได้พบเจอ
แสงอาทิตย์มาก่อนนั้นไร้ซึ่งผิวหนังปกคลุมอย่างสิ้นเชิง

“นี่มันปีศาจชัดๆ”

“กรี๊ด...” แพรวาร้องเสียงหลงเมื่อความรักตัวกลัวตายพุ่งถึงขีดสุด
หล่อนบังคับตัวเองให้หันหลังให้มัน ก่อนจะพยายามวิ่งเข้าหาเสาไฟฟ้าที่ถนน
ใหญ่ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีใครสักคนผ่านมา แต่เมื่อเกือบจะถึงทางออก
หล่อนก็ต้องเบรคอย่างกะทันหัน ลำตัวเหวี่ยงเหวี่ยง เท้าลื่นไถลจนล้มก้นจ้ำ
เข้ากับพื้น

เจ้าปีศาจโผล่มาดักหน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว หล่อนกระโดดถอยห่างออก
มา ก่อนยกมือขึ้นไหว้เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีทางรอดแน่ๆ น้ำตาไหลพราก

ปากก็อ้อนวอนขอชีวิตแม้จะรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรก็ตาม

“ไม่ต้องกลัว...สาวน้อย” เสียงนั้นลั่นประสาทจนแทบคลั่ง มันโถมตัวลงมาจับไหล่กลมกลิ้งของหล่อนตั้งให้ลุกขึ้นยืน พลิกตัวหล่อนแล้วกอดเอาไว้แน่น แน่นหลังของหล่อนสัมผัสกับหน้าอกของมันโดยตรง

“ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวสักหน่อย”

“อย่า...” แพรวครางเสียงลั่น

มันยกมือซ้ายขึ้นมาทาบทามแก้มข้างขวาของหล่อน ความรู้สึกเย็นเยียบแผ่ซ่านจากมือนั้นผ่านผิวหนังเข้าสู่ภายใน แพรวรู้สึกหัวใจของหล่อนเต้นรัวเร็วอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เส้นเลือดทั่วกายเต้นเร่าราวกับพวกมันพยายามจะหาทางออกจากร่างกายของหล่อนให้ได้

“ช่วย...” หญิงสาวเปล่งเสียงได้เพียงแค่นั้น มันก็ออกแรงกดแก้มหล่อนจนหล่อนต้องเอียงคอ จากนั้นหล่อนก็รู้สึกถึงสิ่งแหลมคมเบียดแทรกเข้ามาในลำคอระหังของหล่อน

ความเจ็บปวดพลุ่งพล่านไปทั่วร่างกาย อะไรบางอย่างแทรกซึมเข้ามาในกระแสเลือดให้ความรู้สึกเหมือนมีเข็มนับร้อยนับพันทิ่มแทงอยู่ทุกอณูของร่างกาย ตาหล่อนเหลือกขึ้น แสงสว่างที่เห็นจากคอมพิวเตอร์นั้นค่อยๆ หริ่งจนกระทั่งมืดมิดไปในที่สุด

๓

ฟ้ายังมีดวงมิตอยู่เมื่อฮอว์คลีมตาตื่นขึ้นมาจากนิทรารมณอันน่ากลัว เขาไม่เคยฝันอะไรอย่างนี้มาก่อน ภายในฝันนั้นเต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน ไม่ว่าเขาจะวิ่งไปทางไหนก็เห็นแต่ของเหลวที่มีกลิ่นคาวคละคลุ้ง รวมทั้งเสียงกรีดร้องโหยหวนของหญิงสาวที่ยังตั้งระงมติดหูแม้ว่าจะตื่นแล้วก็ตาม

ชายหนุ่มใช้สองมือขยี้ผม หวังจะขับไล่ความฝันอันเหตุโหดนั้นออกไป จากความทรงจำเสีย ก่อนจะหยิบนาฬิกาบนโต๊ะมาดูเวลา

“ดีสี่ครึ่ง” ฮอว์คขยี้ผมอีกครั้ง กดปุ่มยกเลิกการปลุกเพราะเขาคืนก่อนมันไม่กัวินาที แล้วลุกขึ้นนั่งห้อยขาหลังข้างเตียง แขนงมองค้างคาวที่ห้อยหัวอยู่บนชื่อ “เมื่อคืนแกกัคฉันหรือเปล่าวะ”

มันลั่นหัว

“เฮ้ย!” เขาผงะ ก่อนจะส่ายหน้าสมเพศตัวเอง “ไอ้ค้างคาวบ้า ดันลั่นหัวพอดี ตกใจหมด”

ฮอว์คกระโดดลงจากเตียง เดินไปที่บันไดแล้วผลักมันให้ตกลงไปด้านล่าง ก่อนจะค่อยๆ ย่องลงไปเพราะกลัวว่าซาร์กจะตื่น แต่เมื่อมองไปที่

เตียงของน้องชายกลับพบว่ามันว่างเปล่า ผ้าปูเตียงเนียนเรียบราวกับเมื่อคืนนี้ไม่มีใครนอนอยู่เลย

“สงสัยอยู่ในครัว วันนี้ต้องทำอาหารไปใส่บาตรนี่นะ” ชายหนุ่มจึงมาเดินไปกระโดดเกาะเสาเหล็กแล้วรูดตัวลงไปที่ห้องนอนของไทเกอร์ที่ชั้นล่าง

ฮอว์คก็ยิ้มกว้างเมื่อเห็นน้องชายยังคงหลับไหลอยู่ เขาค่อยๆ ย่องไปใกล้ๆ บ้องมือข้างปากและเลื่อนมันเข้าไปใกล้หูของไทเกอร์ แล้วตะโกนสุดเสียงว่า “ตื่นได้แล้ว”

เจ้าเลือน้อยสะดุ้งโหยง ลูกพรวดขึ้นมาด้วยความตกใจ แต่เมื่อเห็นเขายืนหัวเราะอยู่ก็ร้องโวยวายขึ้นด้วยความโมโห ก่อนหวดยเอาหมอนที่หนุนอยู่ขว้างใส่เขาเพื่อแก้แค้น

“จังกี้โมโदन” ฮอว์คยื่นหน้าล้อเลียน ก่อนแผ่นแนบออกไปหลบในห้องน้ำทันที

ทว่าแทนที่เขาจะหัวร้องอหายน้อยคนเดียวในห้องน้ำเหมือนเคย แต่คราวนี้ฮอว์คกลับไม่รู้สึกละอายเหมือนทุกครั้ง เขาถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย ก่อนจะถอดเสื้อผ้าออกดูปานที่แผ่นหลัง

“มันใหญ่ขึ้นหรือเปล่าวะ” เขาตั้งคำถามกับตัวเอง เมื่อเอานิ้วมือลูบตรงส่วนที่เอื่อมถึงก็รู้สึกเหมือนมันบวมขึ้นมาเล็กน้อย

ปังๆ... เสียงทุบประตูดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงของไทเกอร์ “เร็วๆ น้อย ห้ามอีดด้วย ฉันต้องใช้ต่อจากนาย”

ฮอว์คหันไปมองที่ประตู ก่อนจะยิ้มพราว แล้วเดินไปนั่งที่โถส้วมเพื่อปลดปล่อยพลังภายในยามเช้าอย่างเต็มเปี่ยมสำหรับเป็นของขวัญวันเกิดชิ้นแรกให้น้องชาย

เมื่อไทเกอร์เดินมาถึงรถของตัวเอง สีหน้าของเขาออกบุญไม่รับอย่างเห็นได้ชัด ฮอว์คอดเข้าไปไม่ได้เมื่อน้องชายเหลือบตามองเขาอย่างเคืองๆ แต่ก็ทำเมินเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ทำไมหน้าบูดแบบนี้วะ” ชาร์กเอ่ยถาม

“ไม่มีอะไร” น้องชายคนเล็กโบกมือ

ความจริงพวกเขาอีกายู่ห่างกันไม่กี่วินาที ชาร์กเกิดหลังฮอว์คประมาณหกวินาที ส่วนไทเกอร์นั้นห่างจากชาร์กประมาณหนึ่งนาทีกวินาทีหรือหกสิบหกวินาทีนั่นเอง ตัวเลขที่สัมพันธ์กันเหล่านี้ทำให้บางครั้งฮอว์คอดคิดไม่ได้ว่า เวลาเกิดของพวกเขาผันดันไปพัวพันกับเลขหกสามตัวโดยบังเอิญเกินไปหรือเปล่า

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” เพ็ญพัทตร์เอ่ย ก่อนจะโบกมือเร่งลูกชายทั้งสาม “รีบขึ้นรถเถอะ เดี่ยวจะไปทำบุญวันเกิดไม่ทัน”

“ครับ” ไทเกอร์รับคำ ก่อนจะหยิบกุญแจไซรด์โพล์กสวาเกนรุ่นบีเทิลปีทกเจ็ดของเขาขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ

ทุกคนพากันขึ้นรถ ยกเว้นตาน้อยที่ต้องอยู่เฝ้าบ้านและเข้าป่าไปให้อาหารเจ้าโคโค่กับลูกๆ ของมัน

ปกติแล้วไทเกอร์จะเป็นคนขับรถเร็วมาก แต่ถ้าแม่ของพวกเขาั่งอยู่ด้วย น้องชายของเขาก็จะขับรถช้าลง ทำให้ว่าจะพาเจ้าโพล์กเต่าสีขาวवलแบบคลาสสิกไปถึงวัดก็กินเวลากว่าครึ่งชั่วโมงเลยทีเดียว และทันทีที่ฮอว์คลงจากรถ เขาก็ต้องกุมขมับเมื่อได้ยินเสียงแหลมสูงดังมาจากศาลาวัด

“ฮอว์คขา แอมเฮียร์-ฉินอยู่นี่ค่า”

“เวรแล้ว ยายตุ๊กแก” เขาบ่นมึนงำ

“ว้าย...ทำไมไปเรียกเพื่อนแบบนี้ล่ะ” แม่ตีไหล่ของเขาเบาๆ เพราะลงจากรถมาได้ยินพอดี

“ก็จริงนี่แม่ มีเรื่องอย่างกับมือตุ๊กแก อย่าให้เกาะได้เสีย”

“ไม่เอาๆ” ท่านโบกมือ “วันนี้วันดี อย่าพูดจาไม่ดี เข้าใจไหม”

“ครับแม่” เขาลากเสียงยาวอย่างอ่อนใจ ยิ่งเห็นตุ๊กตาวิ่งเข้ามาใกล้ก็ยิ่งปวดใจ เพราะเจ้าหล่อนล่อชุดสยามไอยราแบบที่น้องปู้กลูกใส่ประกวดนางงามจักรวาลมาเต็มยศ

“สวัสดิ์คะคุณแม่” หล่อนพนมมือไหว้อย่างงดงามอ่อนช้อยราวกับแม่เพ็ญพัทธ์เป็นกรรมการตัดสินการประกวดนางงามระดับโลกอย่างไรอย่างนั้น แม่ของเขาจับไหว้ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู จากนั้นตึกตาก็กระโดดมาเกาะแขนของเขาหมับ

“นี่... อย่าเกาะได้ไหมยายตึกคะ...” ชายหนุ่มชะงัก ยิ้มเจื่อนๆ ให้แม่ซึ่งมองค้อนมา ก่อนจะเปลี่ยนคำเรียกขานเพื่อนสาวเสียใหม่ “ยายตึกตา ฉันอายุคนเขา”

“อายุทำไมคะ” หล่อนพูดท้อลิ้นตามเคย “นี่ชุดไทยเซียวนะคะ วิชุดไพรด์-พวกเราควรภูมิใจในความเป็นไทยนะคะ”

“มาทำบุญนะ ไม่ได้มาประกวดนางงาม” ฮอว์คบ่นพึมพำ พลงใช้มือกดแขนเสื้อที่พู่พองจนดบังทัศนวิสัยไปเสียหมด

“แหม คนงามก็ต้องงามทั้งกายทั้งใจลึคะ”

ชายหนุ่มยิ้มแหย ก่อนจะเบือนหน้าพะอืดพะอมหนีไปทางน้องชายสองคน พวกนั้นยืนยิ้มหัวกันหัวเราะเขาอยู่ เมื่อเห็นเขาหันไปก็ส่งสายตายะแย้ให้ โดยเฉพาะไทเกอร์นั้นดูเหมือนจะสะใจเป็นพิเศษทีเดียว

แต่แล้วความรู้สึกบางอย่างก็กลับมาโจมตีเขาอีกครั้ง

‘ใครบางคนกำลังมองเขาอยู่’

ฮอว์คหันมองไปรอบๆ แต่ด้วยผู้คนที่มาทำบุญกันมากมายก็ทำให้เขาไม่อาจแน่ใจได้ว่า ใครคนไหนทำให้เขารู้สึกแบบนั้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าฮอว์ค” แม่เพ็ญพัทธ์ร้องถามเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าของเขา

“มะ...ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มตอบ ไม่วายเหลียวมองรอบตัวอีกครั้ง ก่อนจะหันกลับไปบอกแม่ “พวกเรารีบขึ้นไปบนศาลาดีกว่าครับ เดี่ยวไม่ทัน”

แม่ของเขาพยักหน้า ก่อนจะพากันขึ้นไปบนศาลาซึ่งตอนนี้อากาศร้อนด้วยผู้คนมากมาย ฮอว์คมองไปรอบๆ อีกครั้ง เพราะความรู้สึกนั้นรุนแรงขึ้นทุกที เขาลังเกตเห็นว่าหลายคนมองมาทางเขาเป็นตาเดียว แต่ทุกสายตา

นั่นฮอว์คก็สามารถอ่านเข้าใจได้ว่า เป็นเพราะเขามีสาวสยามไอยราเกาะแขน
อยู่นั่นเอง

แต่ต้องมีใครคนหนึ่งที่มาองเขาด้วยสายตาแตกต่างจากคนพวกนี้

การทำบุญเข้านั้นเป็นไปอย่างตะขิดตะขวงใจ ด้วยเขารู้สึกเหมือนมีใคร
มองอยู่ตลอดเวลา เมื่อเสร็จสิ้นการทำบุญ พวกเราก็นั่งรถของไทเกอร์กลับ
บ้าน ส่วนตุ๊กตาขอแยกตัวไปหลังจากลงจากศาลาวัดท่ามกลางความแปลก
ใจของทุกคนที่หลอนไม่ขอตามไปที่บ้านด้วยเหมือนเคย โดยอ้างว่ามีทีมถ่าย
ทำรายการโทรทัศน์อะไรสักอย่างเกี่ยวกับอุบัติเหตุวิญญูณาจากกรุงเทพฯ
และหลอนต้องเป็นคนคอยดูแล เพราะหนึ่งในทีมงานนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้อง
ของหลอนเอง

“สบายใจขึ้นมาหรือยังลูกๆ แม่เห็นหงอยๆ กันมาสองสามอาทิตย์
แล้ว” แม่เพ็ญพักตร์เอี้ยวตัวหันมาเอ่ยถามทุกคนขณะนั่งรถกลับบ้าน

“พวกเราก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่ครับแม่” ชาร์กร้องบอก

“โธ่...ชาร์ก แม่เลี้ยงพวกเรามาตั้งแต่เด็กนะจ๊ะ ลูกๆ เป็นอะไรทำไม
แม่จะไม่รู้”

“แม่นี่สมเป็นแม่พวกเราจริงๆ” ฮอว์คเอ่ยอย่างชื่นชม

“ผมว่าพวกเราอาจจะเป็นโรคซึมเศร้าก็ได้ นะครับแม่” ไทเกอร์เอ่ย
ขณะขับรถลอดซุ้มประตูวัดออกสู่ถนนสุขุมวิท

“ขนาดนั้นเลยหรอ” แม่เพ็ญพักตร์ยกมือทาบอกร้องออกมาด้วยความ
ตกใจ

“ผมก็เดาเอาจากอาการนะครับ คือผมรู้สึกหดหู่ รู้สึกเหมือนความ
ตายใกล้เข้ามาทุกที บางครั้งก็อยากนอนหลับไปแล้วไม่ต้องตื่นขึ้นมาอีกเลย
มันทรมาณยังไงไม่รู้ครับ”

“นายก็เป็นเหมือนกันหรอ” ฮอว์คร้องถามอย่างประหลาดใจ เพราะ
เขาเคยคิดว่าพวกน้องๆ อาจจะมีปัญหาส่วนตัวที่ทำให้ซึมไป แต่ก็ไม่ได้คิดว่า

จะรุนแรงถึงขั้นอยากตายเหมือนเขา

“ฉันก็เป็นนะ” ชาร์กเสริมขึ้นอีกคน

“ตายแล้วๆ” คนเป็นแม่โบกมือ “อย่ามาพูดเรื่องตายในวันเกิดแบบนี้สิ แม่ไม่ชอบเลยนะ”

“ขอโทษครับแม่” ทุกคนเอ่ยพร้อมเพรียงกัน ก่อนที่ฮอว์คจะหันไปเอ่ยถามไทเกอร์ว่า “ไอ้โรคซึมเศร้านี้มันเกิดจากอะไรวะ”

“มันก็เกิดได้จากหลายสาเหตุนะ ส่วนใหญ่ก็เรื่องความเครียดจากปัญหาต่างๆ ซึ่งฉันว่าพวกเราไม่น่าจะมีปัญหาอะไรที่ทำให้รู้สึกแบบนี้ได้ โดยเฉพาะนาย...ฮอว์ค”

“อ้าว ไอ้...”

“เฮ้ย ฟังไทเกอร์พูดให้จบก่อนสิ” ชาร์กโกล่เกลี่ย

“นั่นสิ” แม่เพ็ญพักตร์สับสนุนด้วยอีกคน

ไทเกอร์พยักหน้าพลางยิ้มอย่างผู้มีชัย ก่อนจะหันไปทามารดาที่นั่งอยู่ข้างๆ “ผมเลยคิดว่าคงเหลืออีกสาเหตุเดียวที่ทำให้พวกเราสามคนเกิดอาการซึมเศร้าไปพร้อมๆ กัน นั่นคือการที่สารเซโรโทนิน (Serotonin) กับนอร์เอพิเนฟริน (Norepinephrine) ในสະ...”

“เดี๋ยวๆๆๆ” ฮอว์คโพล่งขึ้นมาอีก พร้อมทั้งโบกมือเป็นพัลวัน

“อะไรอีกวะ ช่างชัดจริงๆ ตัวไทเกอร์มันจะเงาอยู่แล้วเนี่ย” ชาร์กหันมาบ่นอย่างหงุดหงิด

“นั่นสิฮอว์ค ฟังน้องพูดให้จบก่อนสิ”

“โอ...แม่ ก็มันเริ่มพูดเป็นภาษามนุษย์ต่างดาวอีกแล้วนะสิ ผมถึงต้องรีบเบรก” ฮอว์คบ่นพึมพำ ก่อนจะหันไปหาไทเกอร์ที่กำลังนั่งนิ่งอเพราะถูกขัดจังหวะ “นี่...พูดภาษาคนได้ไหมวะ ไอ้ซีโรมัซซิน นอร์แอสไพรินอะไรนั่นนะ ข้าม่ๆ ไปก็ได้ ฟังแล้วปวดหัววะ แค่อยตู่ก็แค้นคนเดียวก็จะแยแล้ว”

“นี่...” ผู้เป็นแม่เงื้อมือจะฟาด ฮอว์คจึงรีบหายหลังหลบ “เรียกเพื่อนแบบนี้อีกแล้วนะ”

“ขอโทษครับแม่”

ไทเกอร์ส่ายหน้า ก่อนจะเอ่ยต่อไปอย่างไม่ใส่ใจ “พูดง่ายๆ ก็คือระบบสารเคมีในสมอง หรือเซลล์รับสื่อเคมีมันผิดปกติไป”

“เออ แบบนี้ค่อยฟังรู้เรื่องหน่อย” ฮอว์คหัวเราะเบาๆ “แล้วนี่จะแก้ยังไง”

“ก็ต้องกินยาที่ช่วยปรับสมดุลของระบบสารเคมีในสมอง”

“มีไหม ที่ห้องทดลองนั่น”

“จะบ้าเหรอ ห้องทดลองไม่ใช่ร้านขายยานะโว้ย”

“จะไปรู้เหรอ เห็นทำได้ทุกอย่าง ขนาดเตารีดเก่าๆ ยังเอามาทำกาต้มน้ำได้” ฮอว์คอดแหวะไม่ได้ เพราะเป็นเครื่องมืออีกอย่างที่มีนักประดิษฐ์ขึ้นระหว่างการใช้งาน ยังดีที่ไม่มีใครเป็นอะไร

“พอเถอะฮอว์ค อย่าเอาเรื่องเก่าๆ มาพูดให้น้องไม่สบายใจ” แม่เพ็ญพัทธ์เอ่ยปรวด

“ขอโทษครับแม่” เมื่อแม่เพ็ญพัทธ์พูดก็มีอันต้องยุติ

“ลูกๆ ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกนะ แม่เชื่อว่าปัญหานี้ แบริดคงมีทางออกเตรียมไว้ให้เราแล้วละ”

“แบริดนั่นหรือครับ” พวกเขาเอ่ยขึ้นมาแทบจะพร้อมกัน

“ใช่ คำนี้ก็คงจะมาถึง”

ฮอว์ครู้สึกเหมือนความสิ้นหวังหดหู่ที่ถูกทอนลงเมื่อได้ยินชื่อนั้น และเขาก็สังเกตเห็นว่าน้องๆ ก็มีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นมาไม่น้อยเหมือนกัน แม้ผู้ชายคนนี้จะมาหาพวกเขาแค่เพียงปีละครั้งในทุกๆ วันเกิด แต่เขาก็กลับรู้สึกเหมือนมีความผูกพันอะไรบางอย่างกับผู้ชายคนนี้อย่างมากมาย

ครั้งหนึ่งที่คำถามเกี่ยวกับพ่อโจมตีจิตใจของเขาอย่างหนักหน่วง เพราะเห็นเพื่อนๆ หลายคนพาพ่อไปในงานวันพ่อที่โรงเรียน ฮอว์คก็อดที่จะคิดไม่ได้ว่า หากได้แบริดมาเป็นพ่อก็คงจะดี ชีวิตของเขากับน้องๆ คงจะสมบูรณ์พร้อมกว่านี้เป็นแน่

แต่มันคงเป็นไปได้...

นั่นเพราะแบรดเป็นเพื่อนเก่าแก่ของแม่ แต่เขาคิดว่าคงเป็นเพื่อนรุ่นน้องของแม่ที่มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาซึ่งแม่เคยบินไปเรียนเสียมากกว่า เพราะดูแบรดจะหน้าอ่อนเสียจนพวกเขาไม่คิดว่าจะเป็นรุ่นเดียวกันกับแม่ได้ เมื่อปีที่แล้วที่แบรดมาอยู่ด้วยเกือบเดือน เขายังคงดูหนุ่มพ้อหล่อเพียวอยู่เลย บางครั้งฮอว์คก็อดคิดไม่ได้อีกว่า...

แบรดอาจจะเป็นแบรนต์แอมบาสเดอร์ของสินค้าสำหรับชะลอวัยยี่ห้อหนึ่งยี่ห้อใดที่สหรัฐอเมริกาก็ได้

ฮอว์คจึงคิดว่าอายุของแบรดกับแม่นั้นต่างกันมากเกินกว่าที่เขาจะกลายมาเป็นสามีของแม่ และกลายมาเป็นพ่อของเขาได้

คำพูดของแม่เพ็ญพัศตร์นั้นทำให้พวกเราทุกคนต่างตั้งตารออย่างใจจดใจจ่อ ความรู้สึกเงิบเหงาเศร้าสร้อยที่เกิดขึ้นมาหลายสัปดาห์นั้นถูกลมแห่งการรอคอยพัดเป่าไปเสียจนลีลาหน้าของแต่ละคนเข้มขึ้นขึ้นมาได้อย่างมากทีเดียว

เมื่อมาถึงบ้าน ไทเกอร์ก็แยกไปที่ห้องทดลอง ชาร์กปลีกตัวไปที่ชายหาดเหมือนเคย ส่วนแม็กก็เดินเข้าไปในบ้านหลังเล็ก ฮอว์คได้ยินเสียงเพลงมายฮาร์ตวิลโกออน^๑ ของเซลีน ดิออน ดังแว่วมาจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงรุ่นโบราณซึ่งมีลำโพงใหญ่เท่าฝ่าชี ก็รู้ได้ทันทีว่าแม่ของเขา กำลังเริ่มเขียนนิยายแล้ว

ฮอว์คผินหน้ามองไปยังยอดประภาคาร ก่อนจะตัดสินใจว่าจะไม่ไปที่นั่นเหมือนเคย เขากลับขึ้นไปบนห้องใต้หลังคา คิดว่าจะจับลับสั๊กสาม

^๑ My Heart Will Go On เพลงประกอบภาพยนตร์ ไททานิก เรียบเรียงดนตรีโดย เจมส์ ฮอว์เนอร์ (James Horner) คำร้องโดย วิลล์ เจนนิงส์ (Will Jennings) ขับร้องโดย เซลีน ดิออน (Celine Dion)

ชั่วโมงเพื่อเอาแรง เพราะวันนี้มีโปรแกรมค่อนข้างแน่น ทั้งต้องไปกระโดดบันจี้จัมปีโซว์นักท่องเที่ยวตามที่ได้ตักปากรับคำกับพี่ดำเอาไว้ จากนั้นช่วงบ่ายก็ต้องมุ่งหน้าไปเซ็นทรัล เฟสติวัล พัทยาบีช เพื่อร่วมงานแถลงข่าวการมาแสดงคอนเสิร์ตของวงบลูเบอร์รี่ วงเกิร์ลแบนด์สุดโปรดของเขา ก่อนจะตบท้ายด้วยการไปรับป้าอแก้วที่โรงแรมเฟรเซอร์

ฮอว์คทำหน้าที่เหยเมื่อนึกถึงป้าอแก้วขึ้นมา

เธอเป็นเพื่อนสนิทของแม่เพ็ญพักตร์ เป็นนักเขียนบทระดับแนวหน้าของเมืองไทยเลยทีเดียว และก็นับเป็นคนเขียนบทคู่บุญของแม่เสียด้วย เพราะไม่ว่าผู้จัดละครหรือผู้กำกับภาพยนตร์คนไหนอยากได้นิยายของแม่ไปสร้าง ก็ต้องรีบเลื่อนใจว่าจะให้ป้าอแก้วเขียนบท นั่นเพราะแม่ของเธอไว้ใจว่า ป้าอแก้วจะไม่บิดเบือนรายละเอียดต่างๆ ในเรื่องมากเกินไปจนเกินกว่าความจริง จำเป็น แต่สิ่งหนึ่งที่ติดตัวมาพร้อมกับความสามารถทางการเขียนบทอันเอกอุของป้าอแก้วก็คือ อัจฉริยภาพทางการพูด และรับรองได้เลยว่า ระหว่างทางจากโรงแรมถึงบ้าน เขาจะต้องได้รับรู้ข่าวสารบ้านเมืองตั้งแต่ระดับโลกจนถึงระดับ อบต. ทั่วประเทศ อย่างครบถ้วนเลยทีเดียว

ชายหนุ่มถอนใจ เดินไปที่ชั้นวางแผ่นซีดี หยิบอัลบั้มเพลงล่าสุดของวงบลูเบอร์รี่ขึ้นมา แล้วกระโดดขึ้นนอนบนเตียงดูหน้าปกอัลบั้มนั้น ก่อนจะผลอเลียริมฝีปากเมื่อสามสาวในชุดเซ็กซี่ปรากฏต่อสายตา โดยเฉพาะน้องกีฬโซว์ขวัญใจของเขาที่โพสท่าได้เร้าใจสุดๆ อยู่บนหีบแบบโบราณ หล่อนสวมแจ็กเก็ตไม่ติดกระดุม เผยให้เห็นบิกินีสีแดงตัดกับผิวขาวนวลภายใน ขณะที่ท่อนล่างก็สวมเพียงกางเกงยีนขาล้นมากเพียงตัวเดียวเท่านั้น ขนาบข้างด้วยสองพี่น้องยิปซี้กบยิปซ้าซึ่งยืนวางเท้าคนละข้างบนหีบนั้นโดยนุ่งน้อยห่มน้อยไม่ต่างกันเลยทีเดียว

“แม่เจ้าโวย...แต่ละคนแม่ให้มาเยอะเซียว” เขารำพึงกับตัวเอง ก่อนจะหยิบรีโมตเครื่องเสียง กดปุ่มฟังวิทยุคลื่นประจำที่มักจะเปิดเพลงของสามสาวให้ฟังอยู่บ่อยๆ

แต่วันนี้เสียงดีเจกลับเปลี่ยนไป

“สวัสดีพ่อแม่พี่น้องชาวคลื่นอภิมหานครเด้อค่า วันนี้เนตรนภาได้แต่ส่งเสียงผ่านสายมาพบกับพ่อแม่พี่น้องเท่านั้น เพราะติดภารกิจที่เมืองพัทยาหวังว่าพ่อแม่พี่น้องคงไม่ว่าอะไร มื้อนี้เนตรเลยจะขอมอบบทเพลงจากนักสู้เมืองน้ำเค็มให้พ่อแม่พี่น้องฟังได้ฟังกันเป็นการเปิดรายการ ขอเชิญรับฟัง ‘ซัวร์จากเมืองชล’ ของคุณชาตรี ศรีชล กันได้เลยเด้อคะเด้อ”

“เฮ้ย!” ฮอว์คพวาลูกขึ้น หันไปมองตัวเลขบนหน้าบับดิทิว “บับโธ... ตาน้อยมาเปลี่ยนคลื่นอีกแน่เลย”

เขานั่งมึนงำ แต่ก็ไม่ได้อารมณ์เสียอะไรมากมาย เพราะรู้ว่าตาน้อยชอบฟังเพลงลูกทุ่ง และเวลาแกขึ้นมาทำความสะอาดก็มักจะเปิดวิทยุของเขา ฟังคลื่นนี้เป็นประจำ ก่อนจะหยิบรีโมตมาเปลี่ยนคลื่นกลับไปฟังรายการโปรดอีกครั้ง

หากเสียงดีเจสาวเมื่อครู่ก็ทำให้เขานึกไปถึงหน้าตาเซ็กซี่ ของหล่อนขึ้นมา เพราะนอกจากหล่อนจะเป็นดีเจรายการเพลงลูกทุ่งอภิมหานครแล้ว หล่อนยังทำหน้าที่เป็นพิธีกรร่วมกับวีเจป๊อง สกอล นักจัดรายการแนวสยองขวัญชื่อดังอีกต่างหาก โดยเฉพาะรายการ ‘หวีดสยองต้องลอง’ นั้น แม่เพ็ญพัทธ์ของเขาก็นับได้ว่าเป็นแฟนตัวยงเลยทีเดียว เข้าใจว่าแม่คงจะเอาเรื่องราวที่ออกอากาศมาเป็นส่วนหนึ่งในพลอตเรื่องสำหรับนิยายของท่านด้วย

แม่เพ็ญพัทธ์เคยบอกเขาว่า ภายใต้อิเหน้าจิ้มลิ้มน่ารักของดีเจสาวเนตรนภาคนนี้ หล่อนสามารถมองเห็นสิ่งเร้นลับต่างๆ นับว่าเป็นหญิงสาวที่น่าสนใจสำหรับนักเขียนนิยายไม่น้อย

‘แต่จอบเนน’

ฮอว์คจึงมำในใจ เขานึกถึงรูปร่างแบนราบของหล่อนเมื่อเทียบกับน้องกีฟโซ่แล้วก็เรียกได้ว่าต่างกันราวฟ้ากับดินเลยทีเดียว

ชายหนุ่มหน้าเบ้ โบกมือไล่ภาพของหล่อนออกไปจากสมอง แล้วหยิบอัลบั้มของวงบลูเบอร์รี่ขึ้นมาดูอีกครั้ง ก่อนจะเลื่อนมันเข้ามาใกล้ริมฝีปาก

แล้วจับเบาๆ

“บายนี่เจอกันนะจ๊ะ...บลูเบอร์รี่”

“อะไรนะ เป็นพิธีกรให้วงบราเบ็อเร่อ” เสียงหญิงสาวทวนคำด้วยความแปลกใจ ขณะมองลูกพี่ลูกน้องในชุดสยามไอยราที่ยืนตัวบ้อมอยู่ข้างเตียงผ้าใบซึ่งหล่นทอดวางอยู่

“วงบลูเบอร์รี่คะคุณพีเนตร” ตึกตาแก็ซื่อให้ถูกต้อง

“จะชื่ออะไรก็ช่างเถอะ” เนตรนภาโบกมือแล้วลุกขึ้นจากเตียง “แต่ฉันเป็นดีเจเพลงลูกทุ่งนะ วงอะไรนั้นก็ไม่เคยฟังงานของเขาจริงๆ จังๆ ลักที่นักร้องอะไรก็ไม่รู้ เสียงก็ไม่เห็นดี ได้แต่แต่งตัววับๆ แวมๆ ล่อตะเซ้”

“ก็พี่คุณที่เราเจอที่ชายหาดเมื่อวานนะสิคะ เขาเป็นฝ่ายกิจกรรมของวงนี้ เพิ่งโทร. มาบอกเมื่อก็ว่า พิธีกรที่เขาเตรียมไว้ ไม่รู้ศึกอะไร เมื่อคืนโดดขึ้นเวทีไปไล่ปล้ำนักมวยในผับแถววอล์กสตรีตโน่น เลยโดนชกหน้าตาบวม ปูดดูไม่ได้ นอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่ที่โรงแรมนะคะคุณพี”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันด้วยล่ะ”

“ก็เมื่อเช้า พี่คุณเขานึกได้ว่าเมื่อวานเจอคุณพีเนตร แล้วคุณพีเนตรก็เป็นดีเจ เป็นพิธีกรมาหลายงาน น่าจะช่วยเขาได้อะคะ”

“ไม่เอาหรอก” หล่อนโบกมืออย่างไม่แยแส “นักร้องไม่มีคุณภาพแบบนั้น ฉันไม่อยากเสวนาด้วย”

“โธ่...ไปเถอะนะคุณพี” ตึกตากะโดดเกาะแขนลูกพี่ลูกน้องหมับ หลังจากเนตรนภาทำท่าว่าจะเดินหนี พร้อมทั้งส่งสายตาออดอ้อนสุดฤทธิ์ “เฮลป์ มี พลีส-ช่วยคุณน้องหน่อยนะคะ คุณน้องขอร้อง”

“เขาไม่มีพิธีกรแล้วเธอไปเด็อดร้ออะไรกับเขาด้วยล่ะ” เนตรนภาดีดนิ้วไล่หน้าน้องสาว “มีนอกมีในอะไรหรือเปล่า”

“โนะๆ-ไม่มีเสียหน่อย” สาวน้อยหน้าจ้อย “ก็แค่พี่คุณเขาสัญญาว่า จะให้คุณน้องพาบอยเฟรนด์ไปขอลายเซ็นกับคุณน้องก็พีโซ่ที่หลังเวทีเท่านั้น

เอง”

“ว่าแล้ว ฉันไม่เอาด้วยหรอก” หล่อนเซ็ดใส่แล้วสลัดแขนออกจาก
พันนาการของน้องสาว หมายถึงเดินหนี แต่ลูกพี่ลูกน้องตัวดีกลับกระโดด
กอดขาของหล่อนเอาไว้แน่น เนตรนภาต้องรีบฉวยกางเกงขาวเลขของตัวเอง
เอาไว้สุดฤทธิ์แล้วร้องไวย

“เฮ้ย ปล่อย เตี้ยวกางเกงหลุด”

“ไม่ปล่อย จนกว่าคุณพี่เนตรจะรับปากว่าจะไปเป็นพิธีกรให้” ตึกตา
เอ่ยเสียงสะอึกสะอื้น

“ไม่ไป ไม่ต้องมาตี้อ” เนตรนภาแว๊ดใส่พร้อมสะบัดขาและจับเอว
กางเกงไว้แน่นกันหลุด แต่น้องสาวของหล่อนก็ดันมีมือเหมือนตึกแก สลัด
อย่างไรก็ไม่หลุดเสียที

“ไปน้ำๆ” ตึกต่าย้ำคำเหมือนแผ่นเสียงตกร่องจนนำรำคาญ แต่ไม่
พูดเปล่า ดันดึงขากางเกงขาวเลขของหล่อนจนเกือบจะหลุดมีหลุดແหล่ ต้อง
ออกแรงยื้อยุดเต็มกำลังทีเดียว ไม่งั้นคงได้ไปโชว์คนทั้งชายหาดแน่ๆ

“ไม่ไปเด็ดขาด ปล่อยเตี้ยวนี้แหละ กางเกงจะหลุด”

“แต่พี่คุณเขบอกว่าจะให้ค่าจ้างเจ็ดพันห้าเลยนะคะ”

เนตรนภาชะงัก ก่อนจะก้มลงมองลูกพี่ลูกน้องจอมตี้อด้วยความ
สนใจ แล้วเอ่ยถามออกไปว่า...

“งานเริ่มก็โมง”

๔

“ฮอว์คจำ รู้ไหมว่าเสียงใคร” เสียงแหลมสูงดังเบียดเสียดแก้วหูของชายหนุ่มจนอยากจะถอยรถเวสไปออกจากช่องจอดแล้วบิดหนีไปเสียให้พ้นๆ เหลือเกิน แต่เมื่อมาคิดว่า เขาอาจพลาดโอกาสได้พบสาวๆ วงบลูเบอร์รี่แบบตัวเป็นๆ ก็ได้หากทำแบบนั้น เขาก็ถึงกับถอนใจออกมา แล้วลงจากรถเพื่อหันไปพบกับสิ่งที่ไม่น่าพิศมัยที่สุด

ตุ๊กตายีนโพลสทำอยู่บนลังไม้ด้วยท่าทางที่เหมือนกับนักร้องนำวงบลูเบอร์รี่บนหน้าปกอัลบั้มใหม่ล่าสุดไม่มีผิดเพี้ยน แกรมยังแต่งตัวเหมือนกันอีกต่างหากจนฮอว์คถึงกับกุมขมับ เพราะแทนที่จะเห็นหน้าอกหน้าใจลั่นหลาม กลับต้องมาพบกับพุงน้อยๆ ที่ลั่นหลามออกมาเหนือขอบกางเกง ยีนชาลันจ์แทน

“เหมือนคุณน้องกีพีโซ่ไหมคะ”

ชายหนุ่มหรีตตามองพร้อมกับคิดในใจ ‘ยังมีหน้ามาถามอีก’

เมื่อเขาไม่ตอบคำถาม เจ้าหล่อนก็กระโดดลงมาจากลังไม้ แล้วรีเข้ามาเกาะแขนเขา

“วันนี้ตุ๊กตามีของขวัญวันเกิดสุดเซอร์ไพรส์ให้ฮอว์คด้วยนะคะ”

“อะไรล่ะ” เขาถามแบบเนือยๆ “เอาตัวเองผูกโบมาโผล่ที่กลางห้องเรียนเหมือนปีที่แล้วนะ ไม่เอาแล้วนะ วิ่งหนีแทบไม่ทัน”

“แหม ฮอว์คก็” หล่อนหยิกเขาเบาๆ อย่างหยอกเอ็น “ถ้ารู้ว่าฮอว์คจะเงินมากแบบนี้ ตุ๊กตาก็ไปเซอร์ไพรส์ที่บ้านแล้ว ไม่ไปที่โรงเรียนให้เพื่อนๆ ล้อหยอก”

‘ไม่ได้เงินไว้อย่างไร’ เขาคิดในใจ แต่ไม่ได้พูดออกไป “ของขวัญอะไรล่ะ ฉันจะรีบไป เตียวไม่ทันเขาแกลงข่าว”

“ไม่ต้องรีบหยอกค่ะ” หล่อนโบกมือ “ฮอว์คจะได้สิทธิพิเศษ ไปขอลายเซ็นวงบลูเบอร์รี่ที่หลังเวทีอยู่แล้ว”

“หือ?” ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ก่อนจะหันไปมองเพื่อนสาวด้วยความสนใจ “เธอพูดจริงหรือ”

“ซัวร์ลึคะ”

“เมื่อไหร่”

“หลังงานเลิกค่ะ พอดีตุ๊กตารู้จักกับพี่คุณนะคะ เขาให้พบบอยเฟรนด์ไปได้หนึ่งคน”

“บอยเฟรนด์?” ฮอว์คทวนคำอย่างลังเล

“อืม” หล่อนพยักหน้า แววตาเจ้าเล่ห์ที่เตียว “ถ้าฮอว์คยอมเป็นบอยเฟรนด์ของตุ๊กตาหนึ่งวัน รับรองได้ใกล้ชิดกับคุณน้องกีฟโซ่แน่นอน”

ฮอว์คผงะ ความอยากใกล้ชิดนักร้องคนโปรดถูกเหวี่ยงไปขึ้นตาซังแข่งน้ำหนักกับความอับอายที่จะต้องเดินควงเพื่อนสาวจอมเวอร์ไปทั้งวัน ทำเอาตาซังโยกขึ้นโยกลงราวกับไม้กระดกที่มีเด็กมานั่งเล่นกันอย่างเมามัน ก่อนที่เขาจะสุดลมหายใจลึกลับ แล้วยกนิ้วชี้ขึ้นมา

“หนึ่งชั่วโมง”

“โหย...ฮอว์คอ๊ะ ใจร้าย” เจ้าหล่อนทำหน้าเจ้าหนังก

“จะเอาไม่เอา” เขาแก้งทำเสียงแข็งแบบใจดีลึลือ

เจ้าหล่อนเบ้าปาก เหลือบตามองค้อนเขานิดหน่อย แล้วก็พยักหน้า หิงๆ “ก็ได้ หนึ่งชั่วโมงก็หนึ่งชั่วโมง”

ฮอว์คยิ้มแฉ่งรับโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดสาวๆ วงบลูเบอร์รี่ ก่อนจะหุบ ยิ้มเมื่อเพื่อนสาวเอียงแก้มปองให้แล้วใช้นิ้วเคาะสองสามครั้ง

“อะไรของเธอ” เขาถามอย่างหัวงันใจ

“เป็นแฟนกันก็ต้องหอมแก้มกันสิคะ” หล่อนตอบหน้าตาเฉย

“ไม่ต้องก็ได้มั้ง”

“ขึ้นอยู่กับว่าฮอว์คอยากไปหลังเวทีหรือเปล่า” คราวนี้ตุ๊กตายืน คำขาดบ้าง

ชายหนุ่มทำหน้าเหย หยิวซ้ายแลขวาแล้วก็รู้สึกโชคดีที่เวลานี้นบน ลานจอดรถไม่มีคน จึงรีบตอบตกลงทันที “เอ้า ก็ได้”

เจ้าหล่อนยิ้มแฉ่ง ก่อนจะเอียงแก้มให้อีกครั้ง ฮอว์คหลับตาปี ค่อยๆ ยืนจมูกเข้าไปใกล้อย่างหวาดๆ แต่เมื่อปลายจมูกของเขาเข้าไปใกล้ ชายหนุ่ม กลับได้กลิ่นอะไรบางอย่างที่ทำให้หัวใจสั่นไหวอย่างประหลาด หูของเขา ได้ยินเสียงซิทเจอร์ต้นดั่งระงมไปหมด เมื่อสัมผัสทั้งสองแล่นมารวมกันที่ สมอง ฮอว์คก็รับรู้ได้ทันทีว่า มันคือเลือดที่แล่นพล่านอยู่ในร่างของตุ๊กตา

โพรงจมูกของเขาขยายกว้าง ภายในลำคอแห้งผาก เนื้อตัวสั่นสะท้าน ไปด้วยความกระหายอยากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ซึ่งเขาคิดว่า ต้องยุติเรื่อง บ้างๆ พวกนี้ให้เร็วที่สุด

ฮอว์คตัดสินใจสึดตาขึ้นทันที แต่แทนที่จะพบกับแก้มปองของเพื่อน สาว กลับกลายเป็นริมฝีปากหนาที่ห่อเป็นวงกลมของหล่อนซึ่งเขาเกือบ ประทับลงไปแล้ว หากความรู้สึกเมื่อครู่ไม่มาขัดขวางเอาไว้เสียก่อน

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มร้องเสียงหลง ริมฝีปากคล้ายบวมเจอนั้นขับไล่ความรู้สึกกระหายอย่างเฉียบพลันเมื่อสักครู่ออกไปจากใจได้อย่างสิ้นเชิง

ทว่ากลับมีเรื่องที่สยดสยองอย่างไม่คาดฝันตามมา นั่นก็คือเสียงของ เขาทำให้ตุ๊กตาสึดตาขึ้นมาอย่างลนลาน ก่อนจะเหวี่ยงสองแขนขึ้นมาโอบ

รอบคอของเขา แล้วดึงไปจูงอย่างรวดเร็ว

ฮอว์ครีบเฝ้าปากแน่น แต่สัมผัสใกล้ชิดเช่นนี้ก็ทำให้ความรู้สึกกระหายอยากกลับมาโจมตีเขาอย่างรุนแรงกว่าเดิม มีอะไรบางอย่างเสียดแทงเหงือกออกมา และมันทิ่มแทงภายในช่องปากจนเขารู้สึกเจ็บ เขาต้องบังคับตัวเองอย่างมากไม่ให้เผยปากออก แต่ริมฝีปากของตุ๊กตาที่พยายามดันให้เขาเปิดปากก็ทำให้แรงต้านทานของเขาลดลงอย่างน่าใจหาย ความรู้สึกหนึ่งรุมเร้าเขาให้เจ็บปวด

เขาอยากกัดหล่อน...

“ทุเรศ”

เสียงหนึ่งดังขึ้น และมันช่วยหยุดทุกอย่างลง

ฮอว์คตั้งสติได้อีกครั้ง เขารีบผละออก แล้วหันหน้าของเพื่อนสาวจนหล่อนหงายหลังล้มลง ก่อนใช้สองมือฉุนขึ้นมืปากด้วยความรู้สึกขยะแขยง

“คุณพีเนตร!” ตุ๊กตาอุทาน รีบลุกขึ้นมายืนบิดตัวไปมา

ชายหนุ่มหันไปมองก็พบกับใบหน้าอันคุ้นตา ซึ่งเขาเพิ่งได้ยินเสียงหล่อนเมื่อเข้านี้เอง “คุณเนตรนา”

“พวกเธอสองคนทำอะไรกันนะ”

“เฟลิสต์คิสสะคุณพีชา” ตุ๊กตาตอบหน้าตาเฉย

คำตอบนั้นทำให้เนตรนาปราดเข้ามาถึงตัวหล่อนแล้วดึงหูอย่างแรง “นี่แน่ะ ตอบมาได้ ไม่รู้จักกายหรือไง เราเป็นผู้หญิงนะ ถึงจะเป็นแฟนกันก็ไม่ควรมาทำประเจิดประเจ้อแบบนี้กลางที่สาธารณะนะ”

“เอ่อ...คือเราไม่ใช่...” ฮอว์คชะงักค้างเมื่อเพื่อนสาวหันมาส่งสายตาและยกนิ้วชี้ขึ้นเป็นเชิงทวงข้อตกลง

“นายไม่ต้องพูด” เนตรนาแหงเอา “เพิ่งจะจบบอหกไม่ใช่เหรอ ทำแบบนี้มันไม่ให้เกิดริตผู้หญิงเลยนะ”

“ใจเย็นๆ ค่ะคุณพีเนตร” ตุ๊กตาเอ่ยขึ้น พยายามไกลเกลี่ยทั้งที่ตัวเองนั้นแหละคือฝ่ายผิดเต็มประตู “เรื่องนี้คุณน้องอธิบายได้ค่ะ”

“ว่ามาสิ” ดีเจคลื่นเพลงลูกทุ่งชื่อดังหันไปแหวกกับตุ๊กตา ทำเอาฮอว์ค รู้สึกโล่งใจและคิดว่าเพื่อนสาวคงอธิบายให้หล่อนฟังว่าเป็นคนจับเขาเอง แต่ ผิดคาด...

“ก็คุณน้องสวยออกอย่างนี้ค่ะ” ตุ๊กตาพูดหน้าตาเฉย ก่อนจะหันมา โปรยยิ้มให้เขา “ฮอว์คเขาคงอดรนทนไม่ไหวกับเสน่ห์ของคุณน้องนะคะ”

คำพูดนั้นทำเอาฮอว์คอยากแทรกแผ่นดินหนี แต่ก็เหมือนกับน้ำท่วมปาก เพราะคิดว่าตัวเองเสียจูบแรกให้แก่ยายตุ๊กตาแล้ว ก็ไม่ควรพลาดการ ได้พบกับน้องๆ วงบลูเบอร์รี่ไปอีก จึงได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ให้ดีเจเนตรนา

“ก็เพราะเด็กสมัยนี้มันขาดความยับยั้งชั่งใจนี่แหละ ปัญหาท้องไม่มี พ่อ ปัญหาเด็กถูกทิ้งมันถึงได้เคลื่อนบ้านเคลื่อนเมืองไปหมด” หล่อนเปิด คอร์สสอบรมยกใหญ่ หันไปหาตุ๊กตาด้วยสีหน้าซึ่งขง “เราเป็นผู้หญิง ต้องรู้จัก รักนวลสงวนตัว ถ้าผู้ชายเขาจะทำอะไรก็ให้รู้จักปกป้อง รู้จักปฏิเสธบ้าง รู้ ใหม่ม”

“ค่ะ” ตุ๊กตาตอบ

เนตรนาจึงหันมาทางเขา “นายก็เหมือนกัน เป็นผู้ชาย ต้องเป็น สุภาพบุรุษ ต้องรู้จักให้เกียรติผู้หญิง อย่างน้อยก็ให้คิดว่าเป็นเพศแม่ของเรา ทำอะไรก็นึกถึงแม่บ้าง พ่อแม่ไม่สั่งสอนบ้างหรือไง”

เท่านั้นเอง ฮอว์คถึงกับเลือดขึ้นหน้า “อ้าวป้า ทำไม่ต้องก้าวร้าวถึงพ่อ ถึงแม่ด้วยอะ”

“อ้าย...กลัวยังไงมาเรียกฉันว่าป้า”

“อื้อ...พอเถอะค่ะ” ตุ๊กตากระโดดเข้ามาขวางระหว่างเขากับเนตรนา “อย่าทะเลาะกันอีกเลย เดี่ยวจะไปไม่ทำงานแถลงข่าวนะค่ะ”

ดีเจเนตรนาแยกเขี้ยวใส่เขา “นี่ถ้าไม่เห็นแก่หน้าที่นะ ฉันไม่ปล่อย นายลอยนวลไปแน่”

“เห็นแก่หน้าที่หรือเห็นแก่เงินเจ็ดพันห้าคะคุณพี่”

“ยายตุ๊กตา!” หล่อนทำสะอเอ

“ไอ้ะ” ตู๊กตาทำหน้าที่เหลอหลายอย่างนี่ขึ้นได้ แล้วรีบยกมือขึ้นไหว้ทันที “ขอโทษค่ะคุณพีเนตร เชิญค่ะเชิญ เดี่ยวต้องไปบริพกับน้องๆ บลูเบอร์รี่อีกไมใช่หรือคะ”

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” หล่อนชี้หน้าคาดโทษ ก่อนจะหันมาขำกว้างค้อนไล่เขาวงใหญ่แล้วสะบัดหน้าเซิด ทำกระทบกระเพื่อยเดินจากไปท่ามกลางความโล่งใจของตู๊กตา

“ยายบ้านนั้นเป็นอะไรกับเธอนะ” ฮอว์คหันไปถามเสียงเซียว

“แหม ฮอว์คก็เกินไป” หล่อนค้อนไล่เขา “ไปเรียกเขาว่าป้าแบบนั้น คุณพีเนตรเขาก็โกรธนะสิ เขาแก่กว่าเราสามสี่ปีเองนะคะ”

“ช่วยไม่ได้ อยากมาว่าแม่ฉันก่อนทำไมล่ะ”

หญิงสาวส่ายหน้า “คุณพีเนตรเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับตู๊กตาเอง เขาเป็นดีเจคลื่นลูกทุ่งอภิมหานคร”

“อันนั้นนะรู้” เขาเอ่ย “เป็นพิธีกรรายการหวิดสยองต้องลองด้วย ฉันดูประจำ”

“นั่นแหละ แต่ถึงจะทำงานเยอะแยะอย่างนั้น คุณพีเขาก็ยังเป็นนักศึกษายู่ล่ะ เรียนอยู่ปี่สี่ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากรที่กรุงเทพฯ โน่น”

“แหม เลือกรเรียนเหมาะกับหน้าตาจริงๆ” ฮอว์คอดแขวะไม่ได้ เพราะถึงแม้เนตรนภาจะมีใบหน้าสวยหวาน ปากนิตจมุ๊กหน้อย แต่เจ้าหล่อนก็แต่งตัวแสนเซยเสียจริงๆ เสื้อเซ็ดที่ใส่นั้นมีกระดุมตรงไหน หล่อนก็เล่นติดมันทุกเม็ด ทั้งกระดุมคอ กระดุมแขนเสื้อ จนแทบจะไม่เห็นเนื้อหนังมังสา นอกจากที่มือและที่ใบหน้าเท่านั้น

“แล้วนี่เขามาทำหน้าที่อะไรนะ” ฮอว์คถามต่ออย่างสนใจ “อย่าบอกนะว่าจะมาเป็นพิธีกรในวันนี้”

ตู๊กตาพยักหน้าหงึกๆ

เท่านั้นเอง ชายหนุ่มก็หัวเราะออกมา “ยายป้าเฒ่าเบ๊อะนั้นอะนะจะมา

เป็นพิธีกรรมภาษาธวังบลูเบอร์รี่”

“อย่าไปว่าคุณพีเนตร neanche ถ้าไม่ได้คุณพีเนตร ฮอว์คก็คงไม่ได้ไป เจอน้องๆ วงบลูเบอร์รี่ที่หลังเวทีหรอก”

“อ้าว ทำไมอะ” เขาเอ่ยถามอย่างสงสัย

“ก็มันอยู่ในเงื่อนไชนะลิ ถ้าบ้า...เอ๊ย” หญิงสาวสิ้นศรัทธา หน้าตา สับสนเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยขึ้นใหม่ “ถ้าคุณพีเนตรไม่มาเป็นพิธีกรให้ พี่คง เขาก็จะไม่ให้ตุ๊กตาพาแฟนเข้าไปหลังเวทีนะลิ”

“แฟน?” ฮอว์คทวนคำ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าหล่อนหมายถึงเขา แต่ก็ไม่ กล้าขัดอะไรออกไป ได้แต่ท่องเอาไว้ในใจว่า ‘เสียจูบแล้วต้องได้ถ่ายรูปกับ บลูเบอร์รี่’ เท่านั้น

ลานอเนกประสงค์ที่ใช้สำหรับงานแถลงข่าวการเปิดคอนเสิร์ตของ วงบลูเบอร์รี่ตอนนี้นั้นคับแคบลงไปถนัดใจ เมื่อทุกพื้นที่คลาคล่ำไปด้วย วิทยุรุ่นมากมาย แม้แต่ตามระเบียบชั้นบนๆ ก็มีคนมาเกาะราวเพื่อคอยชม สามสาวหุ่นสะบึ้มกันทั้งนั้น

รอบกายของฮอว์คนั้นรายล้อมไปด้วยหญิงสาวมากมายเต็มไปหมด แต่ให้ตายสิ...เขาไม่เคยรู้สึกกังวลเลยเวลาถูกห้อมล้อมด้วยผู้หญิงเหมือน อย่างนี้มาก่อนเลย เขารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ริมฝีปากแห้งผาก เหงื่อแตก พลั๊ก มีหน้าขำมือยังสั่นเทาเสียจนอยากจะบีบคอใครสักคนแล้ว...ก๊ต

ฮอว์คหลับตา สิ้นศรัทธาอย่างแรงเพื่อไล่ความรู้สึกเหล่านั้นออกไป แต่ ก็ทำได้ยากเต็มที เพราะไม่ว่าจะมองไปทางไหน ก็เหมือนกับจะเห็นคุณเลอร์ บรรจูลือตสดๆ เอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม นั่งกันอยู่หน้าสลอน

“วอตแฮปเพน-เป็นอะไรไป คาร์ลิง” เสียงของตุ๊กตาเหมือนจะดังก้อง มาจากที่ไกลแสนไกล ทั้งๆ ที่หล่อนก็นั่งอยู่ข้างๆ เขานี่เอง

“ไม่รู้สิ รู้สึกเวียนหัว” เขาตอบ แม้แต่เสียงของตัวเองก็ดังก้องๆ พิกล พยายามเบิกตามองเพื่อนสาวเพราะรู้สึกภาพต่างๆ พร่ามัวเต็มที

“อ๊วยตาย เพิ่งลั้งเกตนะคะ ดาร์ลิ่งใส่บิกอายมาเทรอ ทำไมตาตำดูใหญ่ โตจ้ง มองไม่เห็นตาขาวเลย”

“เปล่า” ฮอว์ครู้สึกตัวเองเสียงแหบพร่า อยากจะกัดผู้หญิงตรงหน้า เหลือเกิน แต่ความยับยั้งชั่งใจก็ต้านทานเอาไว้อย่างเต็มความสามารถ

“แหม ไม่ต้องมาทำเขินหรอก เดี่ยวนี้ใครๆ เขาก็ใส่กัน” หล่อนหัวเราะ ก่อนจะก้มลงหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าถือ เมื่อพบก็ดึงออกมาให้เขา “นี่คะ หม่องเมดิซีน”

“หม่องเมดิซีน?”

“ยาหม่องงะคะ” เจ้าหล่อนทำหน้าที่เหมือนเขาโง่เสียเต็มประดา “อันนี้สูตรเด็ดของแต่ดิดี้ตุ๊กตาเลยนะคะเนี่ย”

ฮอว์ครีบจนยมาแล้วเปิดฝาออก เอานิ้วปาดครีมสีตุ่น ป้ายตรงได้จุ่มกบีนใหญ่ แต่แล้วเขาก็แหบอ้วกเมื่อกลิ่นของมันฉุนมากเหลือเกิน

“ยาหม่องอะไรเนี่ย ทำไมมันเหม็นอย่างนี้”

“ยาหม่องสูตรมะระขี้่นกคะ”

ชายหนุ่มทำหน้าที่เหยเก แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันได้ผล เพราะอาการเมื่อสักครู่ นั้นหายไปเป็นปลิดทิ้ง แล้วเมื่อเวลาผ่านไป เขาก็เริ่มรู้สึกชินกับกลิ่นของมัน

แล้วเสียงกรีดของผู้คนในลานกิจกรรมก็ดึงความสนใจของฮอว์คให้ออกห่างจากความรู้สึกแปลกๆ ซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อนได้ในที่สุด เขามองไปบนเวทีก็พบว่า สามสาววงบลูเบอร์รี่ได้ถูกพิธีกรเชิญให้ออกมาแล้ว

“แหม สวยๆ เข็กซี้กันทั้งนั้นเลยนะคะ” เนตรนภาเอ่ยผ่านไมโครโฟน ก่อนจะหันมาหาผู้ชม “เห็นด้วยกับดิฉันไหมคะ”

“เห็นด้วย” ฮอว์คตะโกนเสียงดังผสมผสานไปกับทุกคน หลายคนยังคงกรีดร้องราวกับคนบ้าอยู่เลย

“เอาละคะ วันนี้เราจะมาคุยกับพวกเธอกัน ทั้งเรื่องส่วนตัว เรื่องงาน และเรื่องที่จะมาเปิดคอนเสิร์ตที่พิพทยาด้วย” หล่อนพูดอย่างคล่องแคล่วสมกับ

เป็นผู้ดำเนินรายการวิทยุและโทรทัศน์ “เริ่มจากคำถามแรกเลยดีไหมคะ... เอ่อ...น้องกีพีไซ่ก่อนละกัน”

“ค่ะ” สาวน้อยตอบเสียงหวาน เรียกเสียงกรี๊ดจากแฟนๆ ได้อีกครั้ง

“ดีใจไหมคะที่ซิงเกิ้ลล่าสุดติดชาร์ตอันดับหนึ่งหลายต่อหลายสถานี”

พิธีกรสาวเริ่มต้นอย่างสวยหรู

“ก็ดีใจค่ะ อันนี้ต้องขอขอบคุณแฟนๆ ทุกคนที่ช่วยกันโหวตและคอยเป็นกำลังใจให้แก่พวกเรา โดยเฉพาะแฟนๆ ชาวพญาทุกคนค่ะ” กีพีไซ่ตอบเล่นเอาแฟนๆ ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดปลาบปลัมกันเป็นแถว

“แหม ไม่ค่อยอ่อนเลยนะคะ” เนตรนาทหยอก แต่ฮอว์คู้ลึกลับน้ำเสียงของหล่อนฟังดูเหมือนเขวะนักร้องขวัญใจของเขาอย่างไรชอบกล จนกระทั่งหล่อนถามคำถามต่อจึงแน่ใจว่าบรรยายกาศไม่ดีแน่

“แล้วน้องคิดยังไงกับกระแสวิพากษ์วิจารณ์ที่ว่า วงบลูเบอร์รี่นั้นขายรูปร่างหน้าตามากกว่าขายเสียง และที่เพลงขึ้นชาร์ตได้นั้นไม่ใช่เพราะเสียงดี แต่เป็นเพราะรูปร่างหน้าตา แล้วก็การแต่งตัวที่สื่อไปทางยั่วยวนมากกว่า”

“เฮ้ย ถามอย่างนี้ได้ไงวะ” ฮอว์คโพล่งขึ้น

สาวๆ ทั้งสามหน้าเสียไปตามๆ กัน พาให้ทั้งลานกิจกรรมเงียบสงัดราวป่าช้าอย่างไม่น่าเชื่อด้วย แต่ในที่สุด ขวัญใจของเขาก็ยี้ดอกตอบอย่างฉะฉาน

“พวกเราสามคนไม่ยากให้มองตรงนั้นมากกว่าความสามารถที่เรามีอยู่หรอกค่ะ พวกเราตั้งใจทำงาน ทุกวันนี้ก็ต้องเรียนร้อง ฝึกเต้น แล้วก็อะไรอีกเยอะแยะเพื่อพัฒนาตัวเอง ส่วนไอ้เรื่องที่แต่งตัวเซ็กซี่นั้นทางบริษัทเขาเห็นว่ามันเป็นการสร้างสีสันเล็กๆ น้อยๆ เพราะจะให้แต่งตัวเป็น ‘ป้า’ ออกมาร้องเพลงก็คงจะลำบาก” กีพีไซ่ตอบเน้นเสียงคำว่า ‘ป้า’ ลั่นลานกิจกรรม

และดูเหมือนพิธีกรสาวจะรับไปเต็มๆ เล่นเอาหน้าคว่ำไปเลยทีเดียว แต่หล่อนก็ยังไมยอมแพ้ ยิ่งคำถามเด็ดออกมาอีกหนึ่งคำถาม

“หลายวันก่อนมีข่าวมาแรงเหลือเกินในเว็บไซต์พันทางดอตคอม จริงไหมคะที่ว่าน้องกีพีโซไปอัปโซซี่ให้ใหญ่ขึ้น จะได้มีขนาดหน้าอกที่ใหญ่เท่าๆ กับน้องยิปซี่ ยิปซ่านะคะ”

คราวนี้สามสาวนั่งหน้าตึงกันเลยทีเดียว ก่อนที่กีพีโซจะฟันยิ้มออกมาแล้วเอ่ยตอบ “ไม่จริงหรอกคะ ทั้งหมดนี้แม่ให้มาทั้งนั้นคะ กีพีโซกลัวเลือดกลัวมืด ไม่กล้าไปทำหรอกคะ”

“แต่ในเว็บเขาเอารูปตอนก่อนเข้าวงการกับตอนนี่มาเทียบกันเลยนะคะ” พิธีกรจอมป่วนยังไม่ยอมรามือ

“แหม พี่เนตรคะ” ยิปซ่าเอ่ยแทรกขึ้นบ้าง “รูปนั้นกีพีโซเพิ่งจะลิปทำนะคะ ตอนนั้นลิปหกแล้ว มันก็คงจะพัฒนาขึ้นไปตามวัยนั่นแหละคะ”

“อ้อคะ” เนตรนภาพักหน้า ก่อนจะยิ้มพราว “แหม ทั้งสามคนนี่ดูรักกันดีนะคะ”

“คะ พวกเราเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งในเรื่องงานและชีวิตส่วนตัว” ยิปซี่ตอบบ้าง

“เอ...แล้วข่าวที่ว่าพี่น้องทะเลาะกันเอง เพราะน้องยิปซ่าแอบไปเล่นผีผ้าห่มกับพี่แบ็ก แฟนของยิปซี่จนทิ้งไปทั้งหัวหिनล่ะคะ”

“อ้อ...อันนั้นก็แค่ข่าวลือนะคะ” ยิปซี่ตอบเสียงแข็ง เหลือบมองค้อนยิปซ่าชั่ววินาทีหนึ่ง ก่อนจะหันมาฉีกยิ้มให้แก่ผู้ชมด้านล่างเวที

คราวนี้แทนที่จะปล่อยให้หน้ากร้องขวัญใจต้องผจญคำถามป่วนหัวใจตามลำพัง เหล่าแฟนคลับก็เริ่มส่งเสียงกันบ้างแล้ว บางคนก็ให้พิธีกร บางคนก็ตะโกนบอกว่าไม่ต้องตอบคำถามแยๆ เหล่านั้น เล่นเอาเกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นมาไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ด้วยความสามารถอันเอกอุในแง่จอมป่วนของเนตรนา หล่อนก็สามารถประคับประคองให้การสัมภาษณ์ในวันนั้นผ่านพ้นไปได้ แม้จะกระท่อนกระแท่นมากก็ตามที

“ยายป้านั่นแน่จริงๆ” ฮอว์คบ่นพึมพำระหว่างทางเดินจากที่นั่งไปยังด้านหลังเวที

“แห่ม มองในแง่ดี การที่คุณพี่เนตรถามแบบนี้ก็เท่ากับเป็นการช่วยวงบลูเบอร์รี่ไปในตัวนะ”

“ช่วยยังไง มีแต่ชุดเอาข้าวลือไม่ตีมาถาม”

“ก็ถ้าไม่ถาม สาวๆ เขาจะมีโอกาสได้พูดแก้ข่าวหรือคะ” ตู๊กตาเอ่ยด้วยท่าทางไร้เดียงสา

“เอาเถอะ เธอจะคิดยังไงก็ช่าง แต่ฉันไม่ขอเสวนากับยายป้านั่นอีกแน่”

ทว่าเมื่อพวกเขาเดินไปถึงหน้าห้องแต่งตัวหลังเวที ก็ได้ยินเสียงเอะอะเอ็ดตะโรดังออกมา ก่อนที่จะเป็นเนตรนภาที่เดินออกมาจากห้องพร้อมกับพี่คอง ผู้จัดการฝ่ายกิจกรรมของวง

“เอาเงินของเธอไป” ชายวัยกลางคนวางซองสีชาวลงบนมือของหล่อนด้วยท่าทางไม่พอใจนัก

“ก็ลองไม่ให้สิ ฉันจะให้ทนายฟ้องเสียเลย” เจ้าหล่อนโวยวายเสียงดังก่อนจะเดินกระพืดกระพืดจากไปโดยไม่สังเกตเห็นเขากับตู๊กตา

“สวัสดิ์ค่ะพี่คอง” เพื่อนสาวของเขากระโดดเข้าไปหาพร้อมทั้งยกมือไหว้ด้วยรอยยิ้มพิมพีใจ

“มาทำไมยะ” ผู้จัดการตวาดสวนกลับมาเสียงดังลั่น

“อูย...” หญิงสาวสะดุ้งโหยง ก่อนจะละล้าละลักตอบไปว่า “ก็คุณพี่คอง บอกว่าจะให้คุณน้องพาบอยเฟรนด์เข้าไปหาหน่อยๆ บลูเบอร์รี่ไงคะ”

“ฝันไปเถอะยะ” พี่คองตอบกลับเสียงเซียวพร้อมจิกตาค้อนปะหลับปะเหลือก “รู้ไหม พี่สาวของเธอเกือบทำงานฉันเจ๊งแล้วไหมล่ะ”

“ตะ...แต่...เอ่อ พี่คองสัญญา...”

“ไม่” ชายวัยกลางคนโบกมือแข็งขัน ก่อนจะหันหลังให้แล้วเปิดประตูห้องแต่งตัวออก

จังหวะนั้นเอง ฮอว์คได้ยินเสียงผู้หญิงทะเลาะกันลั่นออกมา พุ่งหันมามองพวกเขาด้วยสีหน้าจืดเจื่อนก่อนจะรีบถลันเข้าไปในห้องนั้น แล้วปิดประตูเสียงดังปัง

ฮอว์คถึงกับอ้าปากค้าง ความฝันที่จะได้พบหน้าร่องขวัญใจแบบตัวต่อตัวมีอันต้องพังทลายลงอย่างไม่เป็นท่า มีหน้าซ้ำยังเสียจูบแรกที่เฝ้าถนอมมาสิบแปดปีให้แก่อยายตุ๊กแกอีกด้วย...ให้ตายสิ